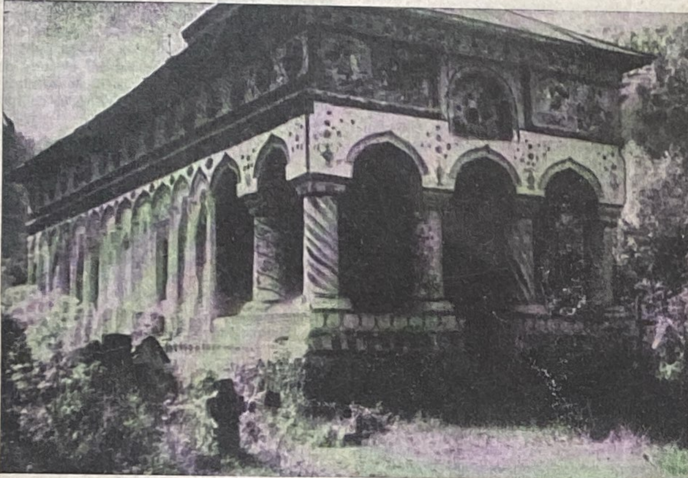
3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Nr. 50/51, Martie-Aprilie 1961 | Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9 | Einzelpreis 60 Pfg.

HRISTOS A ÎNVIAT

Despre „moștenire"

de E. LOZOVAN

Intr'un manual de Drept Roman citesc un paragraf sec, succinct și fără nicio adâncime sentimentală — așa cere legea de oțel a tratatelor — despre extinderea noțiunii de **heres** („moștenitor") sub Justinian; pentru prima dată se definește „universalitatea drepturilor defunctului" (**in universum jus defuncti**). Cu alte cuvinte țăranii Lațiului, ajunși stăpânii lumii, s'au mulțumit cu o delimitare destul de vagă a transmiterii bunurilor. Psihologie de popor viril, hrănit de victorii, încrezător în ziua de mâine, care nu-și face testamentul când se simte în plină putere. (Căci orice ar zice scribii scythici Roma a fost asasinată; ea n'a pierit de „contradicții interne".) Cum să ne explicăm evoluția sufletească a bazileului Justinian? Mai întâi prin „momentul" în care a avut loc revirimentul.

Secolele V—VI însemnează pentru întreaga romanitate rana nevindecată a căderii Urbei: „a fost cucerit orașul care a cuprins lumea" scria Sf. Ieronim. Vreme de catastrofă — vreme de interiorizare. Tragi linia, faci bilanțul, cântărești vanitățile... **super flumina Babylonis** sau aiurea, și încerci să nu mori cu totul. De aici nevoia de a „transmite", de a „lăsa" ceva din fragilul patrimoniu ce-ți fu dat. In mijlocul prăbușirilor Sf. Augustin medita la **De civitate Dei** și condamna în două vorbe splendoarea tuturor civilizațiilor: **machinae transiturae.** Intregul Ev Mediu latin avea să psalmodieze dela un capăt la altul al continentului motivul **fortuna labilis,** care cu siguranță își trage originea în aceste veacuri răscolitoare. In tăcerea chinoviei din Țara Sfântă, cu ochii ațintiți spre patria dunăreană, S. Ieronim gemea: „mi se îngrozește sufletul de nenorocirile vremii noastre. De mai bine de douăzeci de ani între Constantinopol și Alpii Julieni se varsă zilnic sângele roman (**quotidie Romanus sanguis effunditur**)... Restul îl trec sub tăcere ca să nu se creadă că deznădăjduiesc de mila Domnului (**Caetera taceo, ne videor de Dei desperare clementia**). Dela Marea Pontică până la Alpii Julieni nu ne mai aparține nouă ceeace este al nostru (**non erant nostra, quae nostra sunt**). Și de treizeci de ani de când s'a rupt hotarul Dunării (**fracto Danubii limite**) se luptă în însăși inima imperiului roman. Orașele au fost prădate, oamenii uciși; stau mărturie singurătatea fiarelor, a păsărilor și a peștilor, Illyricul, Thracia și locul în care m'am născut unde în afară de cer și pământ, de mărăcini și de bungetul pădurii — toate au pierit."

Iți iei capul în mâini, citești iar și iar paginile sfântului și nu-ți vine a crede că a trecut un mileniu și jumătate de când au fost scrise. Și înțelegi atunci dece în orele crepusculare ale vieții noastre dialogul cu întâmplătorii noștri contemporani nu e posibil. Să nu-i acuzăm: nu e vina lor dacă nu pot capta ultrasunetele gândurilor noastre.

Dar Dardanul Justinian știa ce însemnează „mărire și cădere". Gonit de lipsuri și de vise din satul dunărean unchiul său Justinus — viitorul împărat — și-a luat într'o bună zi lumea'n cap în tovărășia altor doi țărani illyri, Zimarchus și Dityvistus. Intre Bederiana și Blachernae se plasează așadar peisajul moral al bazileului — **background** pe care îl va revendica cu fală: „când pomenești de ținutul Thracilor aproape imediat mintea îți este cuprinsă de gândul virtuților militare..." (M. Kogălniceanu va vibra la unison: „Inima mi se bate când auz rostindu-se numele lui Alexandru cel Bun...")

Din convergența acestor două elemente — catastrofa imperiului și tradiția virilă thracă — avea împăratul să faurească marea sinteză: restaurarea puterii pe plan militar cu ajutorul Bessului Belisarius și codificarea ei pe plan juridic.

Să fie oare simplă întâmplare faptul că limba română n'a păstrat cuvântul latin **heres** ci și-a făurit un derivat cu baze autohtone, **moștenitor** care, împreună cu familia sa (**moșie, strămoș**) ne încleștează tot trecutul într'un corset de fier? Să fie iarăși hazardul care îi îndeamnă pe Românii de pretutindeni — refractari oricărui sprit de pionier care presupune ruptură — să reconstitue patrimoniul culturii naționale? Cât despre tagmna dela conducerea țării, ea își definește bine poziția prin unul din cuvintele — cheie care o obsedează — **zdrobirea** (Imnul RPR: **Zdrobite cătușe în urmă rămân**...). Se rupe cu ușurință de trecut, pământ și zei acel care nu e legat organic. Noi însă nu putem, căci l-am trăda pe Sf. Ieronim, pe Justinian. **Successio in universum jus,** moștenire totală, cu păcate și virtuți, elanuri și căderi, zâmbete și lacrimi. Dar e însăși norma vieții noastre.

> **„Cred frate că mai mult decât oricând, acum este timpul de a ne organisa, și cât mai curând: mai întâi pentru cuvântul de a putea orice emigrație conta pe noi ca pe un corp organisat ce poate lucra până la timp, și la timp cu vigoare și armonie; apoi că după ce suntem puțini, în prea curând ne vom împuțina foarte... Nu văd alt mesiu decât o organisație care ne-ar da o voință, ar impune și celor mai slabi niște datorii imperioase din care nu s'ar putea abate; în fine am fi un tot agent, nu niște fracții nearmoniate, izolate, nefolositoare... Odată organizați între noi, atunci și numai atunci, ne vom putea pune în relații mai intime cu toate emigrațiile, ca să formăm în acord cu acelea o cugetare, un scop, o voință, o putere mare, întinsă, forte, sigură."**
>
> **ALEXANDRU ZANE**
> **într'o scrisoare adresată lui C. A. Rosetti (Brussa, 12 Martie 1850)**

CALEA SPRE LIBERTATE

Unirea dela 1859 nu ne-a fost dăruită de nimeni, așa cum le place unora s'o spună astăzi, pentru a legitima șubredele poziții pe care stau: „marii noștri prieteni, marii noștri aliați..."

Unirea dela 1859, prefață la unirea tuturor provinciilor românești într'un singur stat, a fost rezultatul unei acțiuni hotărîte a revoluționarilor dela 1848, în frunte cu Nicolae Bălcescu, acțiune desfășurată cu perseverență, cu vigoare și fără compromisuri, în țară și în exil.

De 15 ani suntem îndemnați — de toți vracii combinațiilor internaționale și pe toate lungimile de undă — să fim „cuminți" și să așteptăm. Ce să așteptăm?

> **„Să ne pregătim din vreme, să căutăm puterea în noi înșine, să o concentrăm în noi, să imităm pe inimicii naționalităților, lucrând pentru o unitate posibilă și sacră pentru noi, căci suntem unul sau zece milioane de români a căror cugetare trebuie să fie una și aceiași, și când va suna ora independenței noastre, atunci, așa pregătiți, putem fi siguri că vom fi ascultați și respectați."**
>
> **ST. GOLESCU**
> **către Grigore Grădișteanu (15 Ianuarie 1853)**

Socotit-a cineva câți dintre acei care erau gata să lupte și să se jertfească s'au stins în exil, au pierit în închisori și în lagărele de exterminare din țară, au căzut înfruntând cu arma pe cotropitor, sau au fost doborîți de gloanțele plutoanelor de execuție?

Ne dăm noi oare seama că, după ce ne-au lichidat toate instituțiile, după ce ne-au falsificat cultura, după ce ne-au stâlcit limba, comuniștii deslănțue acum un atac concentric, cu obiective succesive, împotriva, țărănimei, izvorul tuturor energiilor și însăși substanța nației?

> **„Acum sunt hotărît ca la o vreme de care vorbim să mă fac cătană, și să mă lupt mai bine obscur într'un câmp de bătălie cu dușmanii nației mele, decât să mă lupt în piață cu demagogii și să mă amestec în guvern."**
>
> **N. BĂLCESCU**
> **în scrisoarea adresată lui Alexandru Zane (4/16 Iunie 1850)**

Nu mai credem în nimeni și în nimic — și la fel cu noi, nici țara nu mai crede în promisiuni solemne, în declarații sforăitoare și în bunele intenții ale acelora care ne-au vândut în procente la Yalta și care vor acum, după toate aparențele, să înlocuiască vechiul principiu al „echilibrului european" cu acel al unui „echilibru mondial" (Europa și Asia ție, America toată mie, Africa: jumătate și jumătate) — și nu mai suntem dispuși să așteptăm, cu brațele încrucișate, până ce întreaga noastră generație va pieri.

Am fost întâi mințiți ș'apoi părăsiți. Am rămas singuri, cu Dumnezeu! Citind mulțimea de scrisori trimise de frați aflați în toate colțurile lumii, am putut constata că așa cum gândim noi gândesc toți, chiar și acei care se simt **încă** obligați să n'o spună cu voce tare. Dar, din aceleași scrisori, am putut desprinde voința celor mai mulți de a duce lupta mai departe, spre acelaș țel comun, însă cu alte mijloace și cu folosirea altor metode decât cele folosite până acum.

Oricât de pestriț și de împrăștiat a fost exilul nostru, el a fost totuși, de bine de rău, organizat. Nu ne referim bine'nțeles la „reprezentanțele" creiate de străini, cu pretenții de exclusivitate, nici la rezistenții cu simbrie din anticamera unor instituții cu scopuri învăluite în ceață și nici la oficiile de distribuție a prafului de lapte și a paltoanelor roase de molii, ci la asociațiile românești care au luat ființă spontan, fără fonduri și fără impresari; ne gândim la instituțiile de cultură, clădite cu trudă și cu elan; ne gândim la tot ce a ajutat ca prezența românească să se afirme. Toate aceste înjghebări au un mare și necontestat merit. Ele trebue să continue să existe și să-și desfășoare activitatea mai departe. Dar asemenea activitate, strânsă în chingi de statute, limitată la sectorul „datini și manifestări culturale" și controlată de „autorități de resort", nu este aceea pe care au desfăsurat-o făuritorii Unirii și ai României independente și nici aceea pe care trebue s'o desfășurăm noi pentru a ne redobândi libertatea.

> **In 1853, la Bruxelles unde era exilat, Locotenentul Gheorge Andreescu, fost camarad de regiment cu Nicolae Bălcescu, a scris o carte de 160 pagini: „Idee răpede despre războiul de partizani, urmată de Instrucțiuni asupra servițiului de campanie și de un Manual de fortificațiune pasageră."**
>
> **Cu oameni care aveau, în exil, asemenea preocupări s'a făcut Unirea dela 1859!**

Dacă, în cadrul asociațiilor noastre, ni se interzice să facem politica neamului și să chibzuim ce este de făcut pentru a curma suferințele celor din țară și a scăpa de umilința ce ne-a fost impusă la 23 August 1944, să facem atunci această politică în afara acestor asociații, pe deasupra lor și sub ele, în grupe constituite ad-hoc, fără registre de membri, fară declarație la tribunal, fără statute și fără procese verbale de ședință...

Când este vorba de lupta noastră pentru libertate, de viitorul țării și de existența neamului, exilul trebue să aibă un caracter revoluționar. Altcum,este sortit să moară. Semne sunt destule.

Stindardul

Indemnat de aceleași sentimente ca și Nicolae Bălcescu, Cezar Boliac care a rămas devotat lui Alexandru Ioan Cuza și după ce acesta fusese silit să iscălească actul de abdicare, preconiza trei mijloace prin care s'ar fi putut înfăptul „Unirea românilor într'un singur stat, independent, întru cele din lăuntru și întru cele din afară."

Iată care erau aceste trei mijloace:

„1. Prin un războì în care să fie implicată Rusia, sau o revoluție mare într'însa...

2. Printr'o ințețelegere cu ungurii și cu polonii emigrați, a năvăli cu toții din nou asupra Austriei, sau — mai sigur —

3. ...a închide ochii, a trece cu vreo două trei sute de români hotărâți, în Carpați, și a începe un nou muvement curat românesc printr'un războì de gherile (NN. războì de partizani), până se va îngroșa corpul. Atunci revoluția trebue să fie politică și soțială tot deodată, ...fără nici un scrupul evanghelic sau cavaleresc."

Calea indicată de Boliac nu este oare valabilă și în 1961?

Biserica din Bălinești, județul Dorohoi, clădită la 1499 de Marele Logofăt Ion Tăutul, principalul colaborator al lui Ștefan cel Mare.

Ridicată pe o colină care domină fermecătoarea vale a Siretului, în apropiere de Rădăuți și de Siret, vechile capitale ale Moldovei, biserica aceasta este unul dintre cele mai frumoase monumente ale arhitecturii moldovenești.

CULA ROMÂNEASCĂ

In partea germană a ziarului (pag. 8), cititorii noştri pot vedea desemnul reprezentând vestita culă din Şuici, judeţul Argeş.

Cula este casă întărită, casă de locuit, dar şi cetate de apărare. Cu cerdace frumoase, decorate cu gust; dar şi cu „ascunzătoare" unde se refugiau femeile şi copiii şi unde erau puse la adăpost vitele şi sculele de preţ, în vremea în care bărbaţii dau lupta cu prădătorii. Cula — întâlnită mai mult în Oltenia, dar şi în părţile Argeşului — avea ziduri groase, străpunse de ferestruici lungueţe şi înguste, de firide mici în formă de trunchiu de con cu partea largă în interior. Zidirea era prevăzută cu foişoare de pază.

Mullţi pasvangii, cârjalii, manafi sau arnăuţi în slujba fanarioţilor şi-au lăsat oasele sub meterezele acestor cule... Intr'o astfel de culă, la Cerneţi, în Mehedinţi, a locuit şi Tudor Vladimirescu care, ridicând steagul libertăţii, a strâns cetele de panduri şi a pornit asupra Bucureştiului aflat în stăpânirea cotropitorilor străini.

Cula este mărturie vie a voinţei ce-i însufleţea pe înaintaşi de a apăra **cu arma** orice încercare străina de subjugare şi de prădăciune. Aceşti înaintaşii nu se jăluiau, nu-şi plecau frunţile şi nu îngenunchiau în faţa nimănui, ci înfruntau pe năvălitor. Când erau copleşiţi de număr în lupta în câmp deschis, se „trăgeau spre munte", se închideau în culele fortificate şi-şi descărcau flintele din înălţimea zidurilor crenelate...

Cu arma ne-am apărat noi fiinţa şi ne-am redobândit libertatea, nu cu panglicării retorice şi nici în resemnată şi prelungită aşteptare, cu căciula'n mână la poarta străinului.

*

„S'ar părea că cerdacul în care ne aflăm ar fi avut o desdinaţie de linişte şi desfătare; însă când ne întoarcem privirea înnăuntru şi vedem zidurile cele groase şi obloanele puternice ce stau gata să acopere gura scării, un gând din potrivă ne cuprinde şi încet-încet ne dăm seama că, dacă în timpuri bune, de linişte şi muncă, acest cerdac era loc de odihnă şi mulţumire, pe vremuri de nesiguranţă şi prădăciune, tot aci, în acest cerdac se adunau pentru luptă cei ce-şi apărau, cu preţul vieţii, avutul şi familiile lor. Pentru aceste vremuri grele erau făcute ferăstruicele cele înguste de la pivniţă, precum şi zăvorul cel gros şi gaura de puşcă de la uşa intrării."

(Ion D. TRAJANESCU, Culele din Mălădreşti)

INFORMAŢI

◆ Al cincilea congres al Societăţii Academice Române va avea loc, între 6 şi 12 Septembrie 1961, la PADOVA-VENEŢIA.

Din pricina dificulăţilor financiare, SAR nu se poate angaja să acopere cheltuelile de transport, dar va face totul pentru a încartirui şi a oferi masa participanţilor. Tema generală a acestui congres nu a fost încă definitiv fixată.

◇ BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ din Argentina a scos al cincilea Calendar (1961), cuprinzând şi numeroase texte semnate de: Prof. D. Găzdaru, Prof. Oreste Popescu, Pr. A. Uşeriu, Nichifor Codruţ, Liviu Bogdan, Dănilă Ilieş şi Natalia Dimitriu. Calendarul este ilustrat, cu frumoase şi nostalgice desemne, de Doamna Uşeriu.

BULETINUL CĂRŢII

— LOZOVAN Eugen: „Bilan d'une bibliographie. L'état des études linguistiques roumaines", Comunicare făcută la al 8-lea Congres de studii romanice, Edit. Sansoni-Firenze.

— MARCHIŞ Basil: „Calea Cerului", culegere de rugăciuni, Tipografia Poliglota Vaticana, Roma.

— PETRA Nicolae: „Predici în pustiu, Simplă învăţătură", în editura autorului, Mexico, Mai 1960.

— PETRA Nicolae: „Cele şapte anotimpuri", versuri, în editura autorului, Mexico 1961.

La 22 Iunie 1961 împlinindu-se 20 de ani de când ni s'a ordonat să trecem Prutul, „Stindardul" va scoate un număr special, în 12, poate chiar în 16 pagini, cu numeroase fotografii şi cu texte în l. germană şi în l. franceză.

Pentru a putea prezenta acest număr într'o cât mai frumoasă haină şi pentru a putea tipări un număr mai mare de exemplare, avem nevoe de ajutorul tuturor. Acest ajutor trebue însă să ne soseească la timp, adică până la data de 5 Mai 1961.

SEVER POP

Şi fiecare bătrân, care cade obosit, lasă un tânăr singur... Iar moartea celor bătrâni îmbătrâneşte pe cei tineri...

V. Pârvan

27 Iulie 1901, Poiana Ilvei, Năsăud — 21 Februarie 1961, Louvain: două date seci cuprinzând ucenicia de a trăi, vise împlinite ori elanuri frânte, pasiuni, virtuţi — într'un cuvânt noima unei vieţi ce ne impresoară în faţa groapei deschise. Redescoperim adevărurile elementare de când e lumea lume şi nu ne temem a filosofa dacă răposatul nu ne-a fost indiferent.

Sever Pop, pasionatul Transilvan, nu putea fi indiferent nimănui, cu atât mai puţin subscrisului. Ţin deci să-i fac elogiul pentru a mă achita de datoria ce am faţă de memoria sa. Dacă în ultimii ani ai vieţii sale m'am despărţit de el, pentru motive pe care le voi trece sub tăcere, nu voi putea uita niciodată că profesorul dela Louvain mi-a publicat în revista sa primul meu articol ştiinţific şi că m'a îndrumat cu generozitate. Voiesc azi să uit toate umbrele ce au plutit asupra relaţiilor noastre.

Este normal şi drept să se onoreze în aceste pagini un bărbat care a vibrat intens de dragoste de ţară. Căci multe se vor putea reproşa lui Sever Pop — însaşi opera sa ştiinţifică are părţi discutabile — dar nu păcatul de a nu fi servit cu credinţă limba română.

Era un om din generaţia care s'a trezit legănată de chemările iredentiste ale lui Goga şi care în pragul bărbăţiei a văzut întruparea visului nostru milenar. A crescut odată cu ţara — creştere rapidă — şi a păstrat din aceste împrejurări o neştearsă pecete provincială cu care de altfel se fălea. Siluetă masivă, grai reavăn, vederi aproape semănătoriste cu care brava, fără reticenţe, savante şi ceremonioase adunări — era tradiţionalismul încarnat. Spiritul său conservator l-a oprit în domeniul ştiinţific de a accepta experienţa noilor doctrine lingvistice; fonologia, structuralismul, glossematica i-au fost aproape necunoscute. În dialectologie a rămas credincios metodei inaugurate de J. Gilliéron la începutul acestui secol şi n'a voit să aprobe niciuna din inovaţiile practicate de Albert Dauzat şi de elevii săi. Evocând activitatea sa de cerecetător al dialectelor limbii române am abordat domeniul în care contribuţiu lui Sever Pop va fi durabilă.

Elevul lui Sextil Puşcariu şi-a început cariera cu studiul: **Buts et méthodes des enquêtes dialectales,** Paris 1927. Maestrul dela Cluj a intuit desigur vocaţia tânărului student când l-a lansat pe acest drum. Înarmat cu experienţa câştigată în clasele lui J. Giliéron la Ecole Pratique des Hautes Etudes, combinată cu învăţămintele dela Muzeul limbii române, Sever Pop avea să se angajeze la munca istovitoare de anchetă pentru Atlasul Lingvistic Român. Această operă va rămâne un titlu de glorie al ştiinţei româneşti, al şcolii dela Cluj şi, implicit, al lui Sever Pop. (Nu e cazul să evoc aici controversa privind distribuţia meritelor în elaborarea lucrării; în treburile spiritului nu există cântar nici tarif. E clar însă pentru oricine că în ALR s'au contopit doctrina lui S. Puşcariu, el însuşi elevul lui G. Weigand autorul primului atlas al limbii române, învăţămnitele maeştrilor străini cât şi munca plina de juvenilă abnegaţie a cercetătorului năsăudean.) Întreruperea publicării atlasului — ale cărui fişe au rămas la Cluj — a constituit drama vieţii lui Sever Pop în faţa căreia nu s'a resemnat; n'a voit să accepte cu stoicism o pierdere personală, desigur considerabilă, dar derizorie faţă de naufragiul general al patriei. (Şi totuşi Haşdeu şi Philippide au bravat cu tărie sufletească licenţierea dela direcţia Dicţionarului, iar Densuşianu a compus a doua oară volumul II din **Istoria limbii române** al cărui manuscris fusese evacuat în Rusia). Sever Pop a găsit şi el surprinzătoare rezerve de energie pentru alte două realizări care, în ciuda unor defecte evidente, merită onoarea discuţiei critice — am numit opera masivă **La dialectologie,** Louvain 1950, şi Centrul Internaţional. În ambele Sever Pop a văzut **mare;** n'a voit să recunoască hotarele puterilor sale. (Cine ştie? e poate aici ipoteca educaţiei de după Unirea cea mare când tinerii învăţăcei n'au avut timpul să mediteze adânc preceptele clasice ale măsurii necesare în cele omeneşti.) Era ceva asachian, heliadist, în această atitudine şi în acest sens Sever Pop se situează pe traectoria cea mai autentitcă a tradiţiei româneşti, care dela Cantemir la Iorga este chinuită de aspiraţia enciclopedistă. Nu e întâmplător faptul că ultimul său vis neîmplinit a fost o... Enciclopedie Lingvistică.

Scriu aceste rânduri cu tristeţea adâncă ce-mi pricinuieşte contemplarea unei opere trunchiate: atlasul — tipărit parţial; Dialectologia — lipsită de partea metodologică pe care o presupunea cernerea unui material imens; Centrul — lansat pe o traectorie mult prea ambiţioasă. Iar restul? Proecte himerice, fiecare ajungând a umple spaţiul unei vieţi. Este cu putinţă ca omul pios care a fost Sever Pop să nu se fi pătruns de teribilul **Memento quia pulvis es** pe care slujitorii altarului îl cântă pe sicriul nostru al tuturora?

Revine generaţiei care îi urmează lui Sever Pop să preia o moştenire în care s'a consumat un om cu ce a avut bun şi rău dăruit de cel de Sus, şi s'o preia cu pietate, cu spirit critic măsurat, cu luciditate şi, mai ales, cu dorinţa de a învăţa din succese dar şi din greşeli.

Se cuvine ca ultimul nostru cuvânt să fie rugăciune pentru trupul obosit care şi-a găsit odihna în pământ străin la douăzeci de ani după ce a contemplat pentru ultima oară satul părintesc:

Molliter ossa cubent.

E. LOZOVAN

SEMNALĂRI

◆ **„Poezia latină."** — Prof. N. I. Herescu publică o nouă carte: **La poésie latine. Etude des structures phoniques.** Paris 1960, „Les belles lettres"; într'un domeniu în care cu greu se poate aduce ceva nou, întratât a fost studiat, savantul român aduce o contribuţie care schimbă cu totul perspectivele de cercetare. Carte de îndelungată meditaţie — primul articol care stă la baza volumului a fost publicat de autor acum aproape 30 de ani — carte de profundă erudiţie şi de ales gust estetic. Într'un cuvânt— originală ca fond şi perfectă ca formă.

◇ **„Istoria Hunilor."** — F. Altheim, ilustrul savant, profesor la Freie Universität Berlin, fost membru de onoare al Academiei Române, reales cu aceeaşi calitate în SAR, publică o lucrare fundamentală de mari proporţii: **Geschichte der Hunnen,** Berlin, Walter De Gruyter & Co. În volumul II (1960) partea privind contactul dintre barbari, lumea romană şi Bizanţ (pp. 197—244) este semnată de dl. E. Lozovan. Teoriile rösleriene şi înrudite sunt puse la punct.

◆ **„Sintaxa limbii române."** A apărut la Copenhaga, prin îngrijirea profesorilor Holger Sten, Eugen Lozovan, Dr. A. Rosenstand Hansen lucrarea postumă a savanţilor danezi: Kr. Sandfeld şi Hedvig Olsen, **Syntaxe Roumaine. II. Les groupes de mots.** Librairie Munksgaard (Nörregade 6, Copenhaga). Volumul III care va cuprinde structura propoziţiei se află sub tipar şi va apărea în vară. Lucrarea nu are nevoie de prezentare; autorii au pregătit materialul acestei opere de seamă în decursul întregii lor cariere din care nu le-a fost dat sa vadă publicat decât volumul I, apărut în 1936. Se cuvine să amintim că „Sintaxa" Academiei RPR (348 p. faţă de 1000 ale lucrării daneze) a fost elaborată în „colectiv" (36 de persoane). De exemple nu mai vorbim, ele sunt extrase din cunoscuţii poeţi daco-romani Marx, Engels & Co.

◇ **„Studii clasice."** La doisprezece ani după scoaterea din învăţământ a limbilor latină şi greacă, la capătul unei campanii desfrânate împotriva umanismului se omagiază prin această publicaţie (vol. 2, 1960) râvna principalului responsabil al dezastrului. Hai să-l numim cu desgust: Al Graur. Savanţii străini care au aderat şi-au dat seama de valoarea gestului? în ţara care a dat acele bijuterii de valoare neştearsă, poemelor homerice în traducerea lui Murnu, în care a oficiat cu glas de preot al Romei un V. Pârvan, în care un N. I. Herescu a înflăcărat generaţii de tineri pentru literele clasice, în care a activat unul din marii epigrafişti ai acestui secol, Sc. Lambrino — se aduc prinoase şi aghioase scholiastului lui Stalin. Ţepeş-Doamne, cât eşti de actual!

Exilului îi revine o datorie de onoare dela care nu poate lipsi. Prof. Sc. Lambrino va împlini 70 de ani. Cinstindu-l printr'un volum festiv, savanţii români se vor cinsti pe ei înşişi, tradiţia cărora vor să rămână credincioşi şi la care fostul director al Şcoalei Române din Roma a contribuit atât.

NEROZII TURISTICE

„Romania today": Nu, nu este numai titlul unei publicaţii RPR-iste pentru uzul străinătăţii ci şi frontispiciul unui reportaj publicat în revista **„Holiday"** (Feb. 1961, Philadelphia). Autorul — V. S Pritchett — înainte de a descinde din „jet" la Bucureşti nu cunoştea ţara nici după ureche. Poate în definitiv eroarea este a biroului de voiaj care a organizat turismul onorabilului: cum safariul nu mai e posibil în Congo, din pricina explicaţiilor lumumbiforme, a schimbat direcţia. Probabil că omul a spus la „American-Express" că vrea să bea licori exotice, să vadă femei frumoase şi peisaje demne de câteva sute de „kodak-chrome". Şi le-a avut pe toate; se va putea făli cu mândrie de cunoscător: "I was there." Ce să alegem şi ce să punem la punct din această proză pestriţă? Neroziile despre Voronoff-Aslan, picanteriile despre Carol şi ţiţitoarea sa (Doamne, cu ce isop să ne stropim spre a ne spăla în veac de aceste nume?), clişeele uzate despre antisemitism? — Dl. Basil Lapadat, tânăr profesor Român-American, erudit şi inimos, ne trimite textul însoţit de rânduri indignate. La care îi răspundem: „non ti fermar, guarda e passa". Neamul nostru n'a pierit de calomnii şi a văzut şi auzit multe. Nu se poate răspunde la orice rând inept ce se tipăreşte pe glob; se poate însă replica cu opere ştiinţifice serioase. Miron Costin n'a făcut altfel.

Locul României in noul Larousse

„Grand Larousse Encyclopédique" este un vèchiu prieten al nostru, pe care l-am cunoscut în biblioteca bunicilor. Am răsfoit deaceea, cu pasiune plină de nerăbdare, paginile primelor două volume din noua ediţie, prezentată într'o deosebit de bine croită şi frumoasă haină.

Pentru spaţiul pe care l-au acordat României în cele 2000 de pagini, editorii au dreptul la totala noastră recunoştinţă. Din lista voevozilor care au domnit în Moldova şi'n Ţara Românească (dela **A** şi până la **Che**), nu lipseşte nici unul. In noul Larousse sunt deasemenea trecuţi: Dimitrie Bolintineanu, Vasile Cârlova, Barbu şi Lascăr Catargiu, Brătienii, Cantacuzinii (şi Generalul Zizi Cantacuzino), Lucian Blaga şi multi alţii.

„Un popor care nu vrea să aibă un trecut, nu merită să aibă nici un viitor."

Wilhelm von Humboldt

Am descoperit totuşi, două erori majore, pe care ne grăbim să le semnalăm.

1. „BOTOŞANI, v. de Roumanie, en Moldavie (région de Suceava) dans la vallée de la Sicna... **Sa population fut très réduite par les massacres de juifs pendant la Seconde Guerre mondiale."**

Evrei masacraţi la Botoşani? Când şi de cine? Este vorba aci de o simplă născocire.

2. „BUCAREST... **Occupée par la Wehrmacht** en septembre 1940, Bucarest fut évacuée en aout 1944 sous la pression de l'offensive soviétique..."

Bucureştiul ocupat în 1940 de Wehrmacht şi evacuat sub presiunea ofensivei sovietice? Este teza reperistă, repetată la fiecare paradă de 23 August, teză care nu-şi poate avea locul în nici o lucrare serioasă, obiectivă. Colaboratorii români ai Casei Larousse sunt rugaţi să rectifice asemenea informaţii, strecurate de cine ştie ce „rezistent" din echipa lui Florescu-Petrol sau luate din „documentările" puse la dispoziţie de legaţia RPR din Paris.

Noua noastră adresă este:

EICHENAU/Obb., Germania

Ludwig-Thoma-Strasse 9

Pentru abonaţii noştri din Franţa!

Comunicându-ne din timp orice schimbare de adresă, ne scutiţi de cheltueli inutile.

Acei care nu au achitat încă abonamentul snut rugaţi să achite acest abonament **până la data de 15 Mai 1961,** trimiţând suma de 10 NF pentru 12 exemplare primite până acum la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea menţiune pe mandat:

M. Petre Ionaşcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (S. et O.)
pour «Stindardul»

Rămânem recunoscători acelora care achită anticipat această modestă sumă de 10 NF.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Str. 71.

NE SCRIU CITITORII

P. S. S. Teofil Ionescu, Episcopul Românilor din Canada, ne-a trimis următoarea scrisoare:

8 Martie 1961

„Iubiți fii sufletești,

Impovorat ne este sufletul de groaznicele și chinuitoarele zile ce le trăesc frații și surorile din Țara Mamă. Și pentrucă nu știm, câtă vreme întunecoasa și spinoasa cale va dăinui, să ștернem pe hârtie viziunile fără număr ce ne răsar în minte, însoțite de lacrămile rugăciunii ce ne întărește speranța de mai bine.

Să ne rugăm TOȚI lui Dumnezeu pentru toate viețile jertfite, pentru cei ce mor în închisori părăsiți și neștiuți, pentru cei îngropați cu miile fără rugăciune și fără preot, pentru cei fără nume la căpătâiu care aveau drept la viață ca și noi, să le dea odihna sufletului lor de martiri. Bieții păstori osteniți și bătuți de vânturi, înfrânți de desnădejde, nu mai pot să facă nimic pentru turma lor părăsită și flămândă...

Durerea este, că și în Diasporă, un dușman neînduplecat al neunirii și îndoelii ne ține separați, ca să nu ne ajungem ținta...

OARE NU PUTEM SĂ FIM MARI ÎN CEASUL INCERCĂRILOR, CA ÎMPREUNĂ SĂ UȘURĂM CHINUL ȘI SUFERINȚA CELOR DE ACASĂ? PESTE SUFERINȚELE LOR SĂ ÎNĂLȚĂM AICI STEAUA LUMINOASĂ A VIITORULUI NOSTRU CA NEAM CREȘTIN.

Nu fac decât o datorie părintească, fără să înfrunt pe nimeni.

„STINDARDUL", care cred că se luptă cu greutățiț de nespus, cu înțelepciune, face ca imnurile biruinței noastre să fie cântece de mărire către Domnul.

Urări de tot binele, sănătate, și arhierești binecuvântări la toți ostenitorii și binefăcătorii.

† Teofil Ionescu
Episcopul Canadei

◆ De undeva, din America de Sud, un ofițer superior, brevetat de stat-major, ne scrie:

„Am citit întotdeauna cu deosebită plăcere și satisfacție ziarul editat de Dvs și pot să afirm cu toată sinceritatea că el corespunde sentimentelor mele de român și fost ostaș. In timp ce restul publicațiunilor noastre, indiferent unde sunt editate, vor să treacă cu buretele peste marea epopee a neamului nostru din anii 1941—1944, Dvs sunteți singurul care relevați, cu curaj și adânc patriotism, faptele de arme ale unităților române cari au luptat în contra plagei comuniste, precum și sacrificiile sutelor de mii de ostași români, din care atâția au rămas pe veci prin stepele calmuce, cu mână pe armă și cu fața la inamic.

Cu cele mai sincere sentimente și bune urări pentru Dvs personal și pentru ziarul „Stindardul", torța indestructibilă a românismului etern."

◇ Fragment din scrisoarea trimisă de un fost ostaș într'un regiment ardelean de Infanterie, aflat acum la San Rafael, în Argentina:

„...în fiecare rând din »Stindardul« simt duhul celor care au luptat la Stalingrad. Ințelegând greutățile prin care treceți și lupta Dvs în serviciul scumpei noastre Românii, vă trimit în acest plic cinci sute de pesosi argentini. Să deie Bunul Dumnezeu să-i primiți. In acest oraș suntem numai doi Români, dnu T. care-i aici din 1913 dar o duce greu și cu mine...

Bunul Dumnezeu să vă ajute."

◆ Un ofițer de Artilerie, odinioară instructor la școli militare, ne trimite o prea frumoasă scrisoare din care redăm aci doar câteva rânduri:

„...Căci dacă în adevăr cei câțiva mari maeștrii ai gândirii românești au dus faima geniului nostru în Occident, nu este mai puțin adevărat că singurele instituții cari au îmbrățișat și s'au identificat cu tragedia țărișoarei noastre scumpe și a mult prea nefericitului exil românesc, cari au reușit prin valoarea lor necontestată să confirme autenticitatea acestui geniu, au fost numai »Stindardul«, »Biblioteca Română« din Freiburg și »Soc. Academică Română«. Iar din punctul de vedere al sacrificiilor făcute pentru ca aceste trei instituții să fie productive, viabile și să justifice existența și eforturile exilului românesc, »Stindardul« stă în prima linie.

...Iți cetesc cu mare bucurie slova Dtale aleasă, atât în »Stindardul« pe care — ignorând cu cavalerismul Dtale caracteristic ingratitudinea mea — mi l'ai trimis cu o regularitate matematică, precum și din scrisoarea din 28. 2. 1961... Mă bucur din toată inima când constat la prieteni buni atâta dăruire, energie, tenacitate și ținută nobilă, la prieteni cărora le port în suflet nesfârșită admirație și recunoștință. ...Stindardul nu trebue să înceteze chiar dacă ar trebui să mergem cu căciula în mână din poartă'n poartă!... Să nu te surprindă scrisoarea mea atât de prolixă. Sunt aici singur, unde m'am retras ca un eremit, pentrucă la... n'aș mai fi putu trăi ca șomeur. Prea amarnică mi-a fost experiența celor cinci ani de-atunci! In ea sunt frânturi din toate gândurile și sentimentele cari m'au legat de Dta, de ostașul de elită înăscut în Dta. Credința mea este că în »aventura noastră terestră« eu am fost cucerit de patriotismul Dtale și pentru faptul că frații noștri, al Dtale și-al meu, cei mari din nesfârșitul lanț de sacrificați, au fost mai buni ca noi și acolo, de unde ei ne-au juxtapus destinele noastre, ei vor fi mai devotati — în tot cazul — unul altuia de cum am fost eu față de Dta...

...Noi nu mai existăm pentru noi, ci pentru nația noastră mult prea nefericită și oropsită.

Cu cea mai distinsă și sinceră camaraderie și admirație, te îmbrățișează frățește, al Dtale

Maior X."

◇ Un alt camarad, ofițer de Artilerie și el, ne scrie:

„Am primit ultimul număr al Stindardului și vă mulțumesc că nu m'ați uitat. Vă felicit deasemenea pentru curajul și perseverența cu care continuați efortul care, normal, ar fi trebuit să vă istovească de mult.

Păcat că atitudinea, acțiunea și forța de caracter a unor români de talia Dumneavoastră n'au putut aduce rezultatele la care ați fi avut dreptul și Dumneavoastră ca persoane și neamul nostru ca neam. Indiferența așa zișilor aliați și mai ales nemilosul **timp** macină încet încet răbdarea, curajul, eforturile și în unele cazuri chiar speranța.

Din fericire (sau nefericire) prins de dimineața până seara, cum sunt, de lucru și viața de familie, pot evita să mă gândesc la dezastrul moral pe care-l trăim de vreo zece ani încoace. Nu văd nimic la orizont, nimic. Vă admir că faceți încă eforturi pentru a strânge informații și a îmbogăți capitalul românesc din afara hotarelor pentru generațiile viitoare. Aveți, ca și alții, puțini, un mare merit..."

◆ Un student ne trimite scrisoarea de mai jos care — așa credem noi — exprimă sentimentele majorității refugiaților din ultimii ani:

„...Sunt născut în 1938 și nu știu cum a fost în România de ieri. Știu însă ce este în țara de azi, ce vrea poporul și ce așteaptă acest popor dela lumea liberă și dela emigrație. Ajuns întâi în Turcia, am găsit acolo multă înțelegere și multă simpatie pentru cauza noastră și a celorlalte popoare aflate în aceiași situație ca și noi. Vestul însă m'a dezamăgit total. Oamenii de-aci sunt de un egoism feroce, desgustător. Când le-am spus că mi-am părăsit țara, familia și studiile cu gândul să lupt, cu arma, pentru libertatea noastră și pentru păstrarea libertății lor, ei mi-au râs în nas, mi-au vorbit de pace, de relații comerciale cu Estul, de schimburi culturale și de soluții titoiste... La chioșcul de ziare din gara F. am găsit »Stindardul«. Ziarul mi-a plăcut, dar nu mi-a plăcut tot ce stă scris în el. Noi nu avem nevoe în exil de societăți academice, nici de una nici de mai multe. Crede cineva că se va elibera România cu ajutorul societăților academice? Dacă noi ne vom ține numai de congrese, de conferințe savante și de discursuri ceremonioase, atunci comuniștii pot dormi liniștiți. Mai bine ne strângem zece-douăzeci și ne chibzuim cum am putea lovi mai bine dușmanul, să simtă el lovitura și să se ducă vestea și la cei din țară. Pentru o acțiune cu scop precis, nu pentru vorbărie, sunt în stare să dau tot ce câștig și să mă hrănesc o jumătate de an numai cu pâine și cu apă..."

◇ Un compatriot domiciliat în Suedia ne trimite aceste rânduri:

„Vă felicit pentru că ați avut curajul să puneți în prima pagină poza securiștilor, document grăitor. Articolul Domnului General Chirnoagă despre »armata populară« ar trebui tradus în cât mai multe limbi străine. Judecând după reacțiunea gazetei din Pankow, cred că ultimul număr din Stindardul i-a înfuriat rău de tot pe comuniști. Trebue să fiți foarte atent."

◆ Iată ce ne scrie un fost preot militar:

„Vă felicit din toată inima pentru opiniile exprimate în problema românească prin coloanele prețiosului ziar »Stindardul«, tribuna exilului românesc.

Cu toată compentența, țineți trează conștiința exilului românesc, despre vrednicia și aportul armatei române în lupta anticomunistă.

Eu cred că acei care au acționat, pe anumite planuri, pentru sabotarea acțiunii armatei române în lupta anticomunistă, care și în momentul de față, pe cale subversivă, sunt în complicitatea acelora ce lucrează la destrămarea rezistenței anticomuniste, nu pot vedea cu ochi buni o istorisire documentată și obiectivă a aportului neamului nostru în lupta anticomunistă, prin armata noastră.

Ca unul care am participat ca voluntar, în calitate de preot militar, la acțiunile dela Odesa, Sevastopol și Stalingrad pot afirma, în cunoștință de cauză, că documentările Dvs, exprimate prin scris și prin imagini, rămân cele mai grăitoare dovezi de avânt românesc în lupta anticomunistă.

Cred că niciodată, în tot decursul istoriei sale zbuciumate, țăranul român — izvorul geniului românesc — nu și-a a.ătat cu atâta potență creștinătatea și în acelaș timp și vitejia sa, așa cum a dovedit-o în acel războì anticomunist.

Vă rog să primiți acest modest dar pentru Stindardul."

◇ Dela un prieten de departe, German din România:

„Din când în când, dacă vine soția mea aici, sau dacă fac eu o călătorie în Germania (exact odată pe an, la Crăciun) iau un teanc de numere ale »Stindardului«, și poți fi sigur că le citesc cu cel mai mare interes și că le apreciez extraordinar de mult, — pe deasupra și curajul tău încăpățânat de a duce mai departe ziarul, cu toate greutățile care îmi închipui că sunt extraordinar de mari.

Ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai putea să-mi trimiți »Stindardul« de acum înainte nu la..., ci aci la..., la adresa mai sus indicată. Fiindcă eu de aici n'o să mai plec, aici am să mor — afară de cazul dacă într'o bună zi voiu putea să mă întorc pe meleagurile românești..."

◆ Turcii din România ne trimit emoționante mesagii, scrise într'o românească de cronică:

„Printr'un prieten stabilit aici, am aflat de frumoasa Dvs acțiune purtată prin »Stindardul«. Adânc interesat la toate acțiunile purtătoare de suflu românesc, vă rog din toată inima de a-mi învoi câte un exemplar din minunatul Dvs ziar. Scriitor și ziarist turc, public în ziarele și în revistele de aici chestiuni referitoare la România și la Români. Ziarul Dvs îmi va fi binevenit. Deci binevoiți de a fi interpretul meu pe lângă prietenii din redacția ziarului și a-mi învoi la adresa mai jos menționată. O să vă rămân adânc recunoscător."

◇ Dela un constănțean stabilit la Edirné:

„Fost ofițer de reservă în Regimentul 34 Constanța, cu mândrie dar și cu inimă lăcrămând de durere, am citit despre cele ce-au făptuit ostașii români pe câmpurile de bătae din Rusia. Fiți siguri că la fel cu mine, Turcii din Dobrogea poatră în suflete imagina dragă a României care ne-a fost patrie, pentru care mulți dintre noi s'au jertfit, așa cum a făcut-o Sublocotenentul Kiasim Abdulachim, comandant de pluton în Regimentul 9 Vânători și Cavaler al Ordinului »Mihai Viteazul«, al cărui nume fusese dat unei străzi din orașul Constanța. Sus inima! România nu va pieri!"

Pentru „Stindardul"

URMARE LA LISTA Nr. 2

	DM
Un ofițer român, Promoția 1943 Inf.	620,—
Arhipr. E. V., Düsseldorf, Germania	20,—
Oskar Sch., Stetten b. Hechingen, Germ.	1,20
Hans K., Laiz-Sigmaringen, Germania	5,—
Major Pf., Hamburg-Neugraben, Germania	2,50
Victor B., Lisboa, Portugal	10,—
A. Sch., München 8, Germania	5,—
Helena K., Berlin-Friedenau, Germania	5,—
Andrei S., Hannover-Buchholz, Germania	10,—
Hellmut G., Major a. D., Erlangen, Germ.	3,—
Wilhelm N., Oberst a. D., Göppingen, G.	10,—
Hubert W., Hauptm. a. D., München, Germ.	10,—
Anton B., Zweibrücken, Germania	5,—
Otto L., Oberst a. D., Graz, Austria	6,—
Nicolae R., Wilmette, Ill., USA	16,58
M. Sch., München 27, Germania	50,—
V. A., München 2, Germania	10,—
Susanna H., Säckingen, Germania	10,—
Dipl.-Ing. Nichifor M., München, Germania	10,—
Georg Sch., Heidelberg, Germania	15,—
Prof. Hans K., Bruchsal/Baden, Germania	15,—
Dr. Alexandru S., Köln, Germania	20,—
Anonim, Barcelona, Spania	50,—
J. T., Künzelsau/Württ., Germania	8,—
Traian B., Garching b. München, Germ.	100,—
R., Windsor, Ontario, Canada	27,—
Jakob G., Mengen/Württ., Germania	10,—
Sch., Hamburg-Lockstedt, Germania	10,—
Jakob K., Manderscheid/Eifel, Germania	20,—
Dr. Günther D., Aachen, Germania	10,—
Dipl.-Ing. Otto A., München, Germania	10,—
Gheorghe I., Compton, Calif., USA	41,45
Ieromonah Dometie T., Sf. Munte Athos, Grecia	50,—
Aurel P., München 2, Germania	10,—
Dr. Paul P., Heidelberg, Germania	5,—
Prof. Basil L., Tucson, Arizona, USA	4,—
Nicolae M., Paris, France	10,—
Horatiu C., Paris, France	25,—
Alexandru A., Joinville, France	20,—
Lt. Col. X, Paris, France	25,—
Anonim, Isère, France	10,—
Cpt. Mircea C., Briey, France	20,—
M. M., New York, USA	100,—
Lt. Col. Silviu B., Windsor, Ontario	12,—
Total Lista Nr. 2	DM 3013,60

LISTA Nr. 3/1961

	DM
M. M., Windsor, Ont., Canada	28,—
Arhim. S. L., Alliance, Ohio, USA	20,—
Pr. E. H., Umratshausen, Germania	10,—
Dipl.-Ing. N. M., München, Germania	10,—
T. B., München, Germania	5,50
Dr. E. G., Reichenhall, Germania	10,—
Ldm. Siebenbürger Sachsen, Germania	5,—
Kr., Laiz/Sigm., Germania	5,—
K. H., Weißkirchen/T., Germania	10,—
Hermann J., Lauffen/N., Germania	5,—
Jakob M., Dahn/Pfalz, Germania	10,—
Prof. A. A., Ldkr. Traunstein, Germania	20,—
Pr. P. C., Vilgertshofen, Germania	1,90
Dr. H. G. D., Tübingen, Germania	15,—
Anonim, New York, USA	7,50
P. S. S. Teofil	31,—

(urmeaza)

Mulțumind recunoscător acelora care ne-au ajutat și care continuă încă să ne ajute, rugăm din nou ca orice sumă de bani să nu fie trimisă decât prin

BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK
— Zweigstelle am Hauptbahnhof —
Konto Nr. 21697 (Stindardul)
MÜNCHEN, Germania.

Abonații din Franța pot trimite contribuția lor și prin C. C. P. **Paris 4.121-21,** făcând următoarea mențiune pe mandat:

M. Petre Ionașcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (Seine et Oise)
pour «Stindardul»

Vizita pastorală a P.S.S. Vasile Cristea

In 10 Martie 1961, Excelența Sa preasfințitul Vasile CRISTEA, Episcop titular de Lebedo, consacrat în 8 Septembrie 1960 la Catedra Sfântului Petru și designat pentru românii uniți din exil, și-a început activitatea apostolică, vizitând misiunile noastre din Europa. A început — cum era mai normal — cu Misiunea din Austria, care este poarta libertății. A cules o mare mulțumire sufletească, văzând comunitățile noastre din Viena, Graz. Linz, Salzburg și Linz, unde credincioșii l-au așteptat cu vădită emoție și cu deschise inimi. Părintele Ulpiu Bîrlea a însoțit pe Inaltul Prelat pretutindeni, împreună cu Părintele Vasile Zăpârțan, antecesorul dânsului în Austria, prezenându-i credincioșii cu toate dorințele lor, dintre care, toți spuneau, că cea mai mare este dorința întoarcerii la vetrele lor.

In 19 l. c., Preasfințitul CRISTEA, trecând în Germania, a vizitat comunitatea românească din Freiburg i. Br. Slujba pontificală a celebrat-o în Biserica Sfântului Martin, din Rathausplatz, ajutat de un diacon iar răspunsurile fiind date de eminentul cântăreț de operă din acea localitate, Aurelian Neagu. Românii din Freiburg, în seara aceleiași zi au dat o frumoasă recepție în onoarea Prelatului vizitator, la Biblioteca Română, ovaționându-l cu alese cuvinte, printre cari și următoarele: „Excelență, Preavenerat Părinte, Familia noastră română din Freiburg trăiește azi cele mai emoționante momente, de când ne afllăm pe aceste meleaguri străine..." Au vorbit Dnii: Prof. V. Mihăilescu și Maior Al. Păunescu, preș. Asociației Românilor din Germania de Sud/Vest.

După Freiburg, Preasfinția Sa a vizitat Rottenburg am Neckar și Stuttgart. Eminența Sa Card. König din Viena, Excelența Sa Andrei Rohracher, Arhiepiscopul din Salzburg, Excelența Sa Francis-Xaveriu Zauner din Linz, Excelența Sa Herman Schäufele din Freiburg, cât și Preasfințitul Episcop al Rottenburg-ului, primindu-l pe singurul Ierarh român în lumea liberă, l-au întâmpinat cu cele mai frățești sentimente, asigurându-l că rugăciunile lor nu încetează de a se ridica continu spre cer, pentru ierarhii uniți români, cătușile cărora, dacă de 14 ani nu li-s'au luat dela mâni, Bunul Dumnezeu va aduuce momentul să cadă odată cu aceste cătuși, tot sistemul ateist ce apasă pe biata omenire.

După München, Excelența Sa Vasile CRISTEA va continua vizita pastorală în restul Germaniei, după care va trece în Franța, Belgia, Olanda și Suedia, pentruca apoi să sboare și la frații din America.

Misiunea Română Unită din Germania

OBIECTIVITATE ACADEMICA

In ultimul număr al buletinului Soc. Academice Române sunt indicate ziarele și revistele care au publicat dări de seamă asupra comunicărilor făcute la congresul internațional din München, Oct. 1960. Intre aceste ziare **românești** este trecut și „Glasul Patriei". Ni se pare că se merge prea departe cu obiectivitatea.

St.

◆ **Pe teritoriul fostului judeţ Argeş,** în regiunea Lăunele-Dogari-Cerbeni, responsabili, planificatori, socotitori şi oameni de încredere ai partidului au fost ciomăgiţi de ţăranii membri a 3 sau 4 întovărăşiri agricole. Miliţia locală n'a fost în stare să potolească spiritele şi a cerut ajutoare, la Piteşti şi la Drăgăşani. Din pricina drumurilor proaste şi a timpului nefavorabil, ajutoarele dela Piteşti n'au sosit decât foarte târziu. Cum însă grosul unităţii de intervenţie dela Drăgăşani plecase într'o operaţie asemănătoare, câteva plutoane a fost îndreptate spre Zăvideni (Vâlcea), cu ajutorul unor căruţe trase de tractoare. La Zăvideni, Oltul a fost trecut în condiţiuni penibile, în plină zi şi în văzul lumii. Un politruc mai prostuţ s'a văzut obligat să dea şi explicaţii: „băeţii sunt în manevre..." Despre aceste „manevre" şi despre cele întâmplate în regiunea amintită mai sus unde, ca o ironie a soartei, se mai află şi satul **Ciomăgeşti,** s'a dus vestea până departe. Nu de alta, dar prin Zăvideni trec vreo 8 trenuri pe zi, spre Piatra Olt şi spre Sibiu...

◇ **La Botoşani,** cazarma Regimentului 8 Roşiori, situată în apropierea gării, a fost transformată în puşcărie. Deţinuţii, cam o mie la număr, sunt mai toţi ţărani. Dealtfel şi fosta cazarmă a Regimentului 37 Infanterie a fost trecută dela M. F. A. la M. A. I. şi este ocupată, în întregime, de trupe de intervenţie şi de recruţii unei unităţi de grănicieri.

◆ **Un nou centru de instrucţie** al M. A. I.-ului (Securitate) a fost instalat la Slobozia (Ialomiţa).

◇ **Spitalul Elias** din Bucureşti (Bulevardul Mărăşti), spital rezervat „vârfurilor de partid", diplomaţilor din „ţările cu regim socialist" şi controlorilor sovietici, dispune de o anexă la Otopeni. Pacienţii dela Otopeni, care aparţin şi ei aceleiaşi categorii de privilegiaţi, sunt însă straşnic păziţi.

◆ **Automobile de piaţă în Bucureşti.** — Dacă spunem că sunt 50 de taxi-uri în Capitală, la o populaţie de peste 1300000 locuitori, atunci suntem foarte generoşi. Pentru fiecare staţie sunt repartizate 2—3, cel mult 4 taxi-uri, dar staţii nu sunt decât 11, anume: Gara de Nord, Halele Obor, Palatul de Justiţie, Piaţa Eminescu, Piaţa Republicii (Fundaţia Carol I), Podul Elefterie, Cercul Militar, Universitate, Bulevardul 1848, Băneasa şi Strada Clăbucet. Asta-i tot.

◇ **Exploatarea sălbateca a pădurilor.** — Din Mehedinţi şi până la Falcău şi din Bihor şi până Prut, pădurile au fost distruse, prin exploatare sălbatecă. După ce au pleşuvit toţi munţii, planificatorii reperişti au prezentat acum un plan de împădurire, C.C.-ul dând poruncă să înceapă o campanie în acest scop. Noul plan de împădurire desvăluie însă dezastrul în toată grozăvia lui. Astfel, în zona a două ocoale silvice numai, Târgul Mureş şi Sângeorgiu de Pădure, 31.685 Ha sunt în curs de împădurire sau urmează să fie împădurite.

◆ **„Brigăzi ştiinţifice",** alcătuite din comunişti verificaţi, au fost trimise acum în toate raioanele, cu misiunea de a cerceta fiecare comună şi fiecare sat. Prezentaţi drept „sfătuitori ai ţăranilor muncitori", brigadierii ştiinţifici combat în realitate „superstiţiile şi misticismul religios", adică duc o acţiune împotriva Bisericii. Adunările convocate de aceste brigăzi S. R. S. C. au loc, fără exceptie, Dumineca dimineaţa.

◇ **Gala Galaction,** teolog şi scriitor bine cunoscut, stins din viaţă la 8 Martie 1961, cu puţine zile înainte de a împlini 82 de ani, a fost îngropat creştineşte. După propria-i dorinţă corpul neînsufleţit a fost depus în Biserica Tabacu din Calea Victoriei (biserică la care slujise el în tinereţe), iar înhumarea a avut loc la Mânăstirea Cernica, fără meeting şi paradă de partid. A doua zi chiar după înmormântare, un oarecare Mihai Gafiţă scria în oficiosul partidului, versiune românească a „Pravdei" din Moscova, cele ce urmează: „Gala Calaction a creiat o operă contradictorie, în cuprinsul căreia, pe lângă ideili şi tendinţele avansate, dobîndesc expresie diferite **concepţii eronate ce-şi au obîrşia în deosebi în formaţia sa religioasă."**

◆ **Grevele ţăranilor colectivişti.** — După cum am mai spus, chiar dacă a semnat cererea de intrare în colectiv sau în întovărăşirea agricolă, ţăranul român rămâne acelaş înverşunat şi hotărît adversar al tuturor formelor de „agricultură socialistă". De câte ori îi vine lui la socoteală, el îşi manifestă această ostilitate în diferite chipuri, dar mai cu seamă prin sabotarea diverselor „planuri". Nimeni nu ştie de unde şi pe ce cale soseşte ordinul de grevă, dar grevă se face. Astfel, Vineri 17 Martie 1961, zi de post mare la ţăranii din Oltenia, colectiviştii din gospodăria colectivă „7 Noiembrie" din comuna Coşoveni, raionul Craiova, gospodărie aflată la numai 12 Km depărtare de capitala regiunii şi în imediată apropiere de terenurile de aviaţie dela Cârcea şi dela Hanul Doftorului, au hotărît să nu iasă la munca câmpului.

In ce proporţie a fost respectată această hotărîre, ne-o spune „Scînteia", Nr. 5108 din 19 Martie 1961: „Gospodăria colectivă „7 Noiembrie" din comuna Coşoveni, raionul Craiova, dispune de 240 braţe de muncă şi de 357 ha. teren. Dacă la toate acestea se adaugă şi faptul că gospodăria este deservită de 6 tractoare de la S. M. T. Circea, se poate vedea clar că sînt condiţii dintre cele mai bune ca semănatul şi celelalte lucrări agricole de primăvară să se desfăşoare la timp... Dar în ziua de 17 martie s-a semănat numai un hectar cu cartofi şi s-au arat vreo 14 ha. teren. **In tot timpul zilei au lucrat numai 3 atelaje şi 16 braţe de muncă.** Din cele 6 tractoare trimise de S. M. T. Circea au llucrat numai două: 2 tractoare au stat în curtea gospodăriei, iar alte două au zăcut împotmolite într'un şanţ."

Prin urmare din 240 colectivişti doar 16 au ieşit la lucru, adică mai puţin de 7%. Şi aceasta s'a întâmplat într'o comună situată la câţiva kilometri de Craiova, comună deservită de şosea asfaltată, în imediata vecinătate a uneia dintre cele mai importante garnizoane şi a unei direcţii regionale de securitate... Ce trebue să fie la Ciupercenii Noi, la Desa sau la Nebuna, când fac colectiviştii grevă?

◇ **La Bicaz nu lucrează deţinuţi politici.** — Contrar celor afirmate de unele ziare din exil, la construcţia hidrocentralei de la Bicaz-Stejarul nu sunt folosiţi, de mai multă vreme, condamnaţi politici. Lagărele de muncă aflate în această regiune au fost desfiinţate, iar în locul prizonierilor au fost aduşi lucrători angajaţi. La Piatra Neamţ, căzărmile sunt ocupate în schimb numai de trupe de securitate care asigură paza întregii zone industriale Roznov—Săvineşti—Piatra—Tarcău—Bicaz.

◆ **Criza de locuinţe** este foarte acută la Piatra Neamţ. Populaţia oraşului s'a dublat, iar de construit nu s'au construit decât un număr foarte redus de blocuri. In blocuri nu locuisec decât protejaţii regimului şi un număr de ingineri şi tehnicieni sosiţi din zona sovietică a Germaniei, împreună cu familiile respective. Intre aceştia din urmă şi populaţia locală nu există nici un fel de contact.

◆ **„Magistrala Nord-Sud** (a Capitalei) va fi conturată de o serie de blocuri moderne, frumoase...", declară solemn vătafii din sfatul popular. Cum se prezintă însă în interior aceste „construcţii de calitate", ne-o spune **Scînteia** din 20 Martie 1961: „Din cauză că instalatorii nu au verificat minuţios, înainte de a le folosi, materialele utilizate la blocul nr. 5 — gata finisat — a fost nevoie să fie sparţi pereţii pentru a fi reparată o defecţiune a instalaţiilor sanitare. La blocul A 3 o parte din lucrările de izolaţii termice de la conducte s-au degradat şi ele, înainte ca blocul să fie dat în folosinţă, din cauza molozului depozitat pe ele. Unele instalaţii au trebuit să fie refăcute cheltuindu-se inutil manoperă şi material. Desigur, „cîrpirea" acestor lucrări prost executate nu putea să nu lase unele urme mai mult sau mai puţin vizibile în ce priveşte calitatea finisajelor, reducerea costului lor.

La blocul 4 (unde lucrările sînt conduse de inginerul Ilie Gheorghe) se executau finisările interioare. Aici, la unele apartamente pereţii despărţitori au fost zgîriaţi şi sparţi încă înainte de a fi zugrăviţi. Un tîmplar fără simţ de bun gospodar a bătut cu ciocanul şuruburile care fixează tocurile ferestrelor în pereţi rupînd lemnăria. Alte tocuri de uşi şi ferestre, cu toate că au defecte vizibile, au fost totuşi montate în loc să fie date la remaniat."

◆ **Domnii P. Keith şi M. Cicalese,** mari industriaşi americani, se plimbă prin România şi ciocnesc cupe de şampanie cu Mişu Florescu, cu Borilă şi cu Janoş Fazekaş care a fost făcut acum şi ministru. Domnul Keith a declarat unui redactor dela „Agerpres" că ei, americanii, vor să facă „afaceri fructoase pentru ambele părţi".

◇ **Care-i „organul suprem"?** — Noua echipa de figuranţi, convocată în fostul palat al Adunării deputaţilor, a votat, din ordinul Comitetului Central al Pemereului, o lege „pentru modificarea capitolului III, precum şi a art. 43, 44 şi 75 din Constituţia R. P. Romîne", lege potrivit căreia Gheorghiu-Dej rămâne ce era şi înainte, vătaful principal al Kremlinului în România răstignită. In „legea" cu pricina se spune: „Art. 22. — Organul suprem al puterii de stat al Republicii Populare Romîne este Marea Adunaare Naţională a Republicii Populare Romîne. Marea Adunare Naţională este unicul organ legiuitor al Republicii Populare Romîne." După articolul 22, cum este logic, urmeaza articolul 23: „Pentru asigurarea exercitării puterii de stat **în intervalul dintre sesiuni,** Marea Adunare Naţională alege Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne." Cu alte cuvinte, consiliul acesta de stat nu exercită puterea de stat decât **între sesiuni.** Intrebarea este însă de câte ori pe an, pentru cât timp şi la convocarea cui au loc **sesiunile** acestei „mari adunări naţionale"? O spune articolul 37, care enumară atribuţiile principale ale „Consiliului de stat", anume în alineatul 1: „Convoacă în sesiuni Marea Adunare Naţională." Aşadar, „organul suprem şi unicul organ legiuitor" este convocat în sesiuni când socoteşte „consiliul de stat" că este necesar, sesiuni ordinare nefiind prevăzute de „constituţia modificată". Sesiunile acestea au loc de 2 ori pe an, câte 2—3 zile de fiecare dată. Cu alte cuvinte, puterea de stat este exercitată 5—6 zile pe an de „organul suprem", iar 360 de zile de „consiliul de stat". Acest organ suprem nu este însă nici „unicul organ legiuitor", căci în alineatul 2 (art. 37) se spune că „decretele emise (de consiuliul de stat) au putere de lege, când reprezintă „acte normative". Actele normative sunt însă regula în democraţiile populare. Dar ce mai face „consiliul de stat" **între sesiuni:** „Execută controlul asupra activităţii guvernului, dă legilor în vigoare **interpretarea** legală, numeşte şi revocă pe membrii guvernului, ascultă dări de seamă ale Tribunalului Suprem, controlează activiatea Procuraturii Generale a Republicii Populare Romîne, numeşte şi revocă pe: Preşedintele sau membrii Tribunalului Suprem; Comandantul suprem al Forţelor Armate ale Republicii Populare Romîne; **declară,** în caz de urgenţă, **mobilizarea parţială sau generală;** proclamă starea excepţională; **declară starea de război** în cazul unei agresiuni armate, îndreptate împotriva Republicii Populare Romîne **sau împotriva unui alt stat,** faţă de care Republica P. R. are obligaţii de apărare mutuală, ce decurg din tratatele internaţionale (Pactul dela Varşovoia); institue decoraţiile, medaliile şi titlurile onorifice ale RPR; stabileşte gradele militare, rangurile diplomatice şi alte **titluri speciale,** exercică dreptul de amnistie."

Pe lângă aceste atribuţii **între sesiuni,** numitul consiliu mai are şi altele, pe care le exercită **în mod permanent:** conferă decoraţii (mai puţin important); ratifică şi denunţă înţelegerile internaţionale ale RPR; acreditează şi recheamă pe reprezentanţii plenipotenţiari; primeşte scrisorile de acreditare; în relaţiile internaţionale, prin preşedintele său, reprezintă RPR, exercită dreptul de graţiere" etc. Savuroasă este deasemenea şi următoarea formulare: „Consiliul de Miniştri este răspunzător şi **dă socoteală...**" Exact ca sluga faţă de stăpân. Din cele de mai sus se poate deduce că rolul „marii adunări naţionale", adică al **organului suprem** este asemenea cu acel al artiştilor care, aliniaţi pe platforma panoramei Braun din Târgul Moşilor, se ploconeau înaintea publicului, în timp ce un ţigan striga, cu mâinele făcute pâlnie în dreptul gurii: „Ne mai văzut, ne mai pomenit: scoate panglici pe nas, mănâncă plumb topit, ţine tunu'n în dinţi..., înghite cuie, bolovani şi şine de tramvai."

◆ **Uniunea interparlamentară** poata fi mândră de grupul „naţional", constituit de subtilul jurist Costică Paraschivescu-Bălăceanu şi care are următoarea compunere: Mihail Ralea, Ştefan Nicolau, Ion Pas, Stanciu Stoian (din partea Securităţii), Radu Beligan (iată-l şi „parlamentar" pe pezevenchiul ăsta), Anton Breitenhofer, Cornel Burtică (dela Urziceni), Petre Constantinescu-Iaşi, Horia Hulubei, György Kovacs, Maria Manolescu, Vasile Muşat, C. Paraschivescu-Bălăceanu, Raluca Ripan („Albă ca zâpada") şi Barbu Solomon (deputat de Darabani).

◇ **In regiunea Bacău,** unde se află cel mai mare număr de mânăstiri, intrările bisericilor sunt supraveghiate de Miliţie în timpul serviciului religios. Tineretul este împiedecat să intre în biserică. Da, tinerilor le este pur şi simplu interzis să asiste la liturghie. Totuşi asistă, folosind diferite mijloace şi o foarte ingenioasă tactică.

◆ **Arestări în judeţul Baia.** — Din sursă demnă de toată încrederea, aflăm că, în cursul lunei Fevruarie 1961, Securitatea raională din Fălticeni a operat numeroase arestări printre locuitorii comunelor **Rădăşeni, Sasca, Băişeşti, Mălini şi Drăceni.** Majoritatea celor arestaţi sunt ţărani, dar printre ei se află şi câţiva foşti călugări, la Neamţu şi la Secu, acuzaţi că au desfăşurat activitate „mistico-religioasă". La Fântâna Mare, tot în raionul Fălticeni, au fost arestaţi în schimb numai tineri, dintre care unii liberaţi de curând din batalioanele de muncă, cu alte cuvinte fii de chiaburi.

Din „Chronicul urgiei moschiceşti"

Prăznuitu-s'au în Ţara Românească — în vremile cele spurcate şi de caznă — zilele cele multe date de a-toate-Făcătorul Sadoveanului, nevrednicul său rob: „Bucură-te raza soarelui cea înţălegătoare, lumina cea neapusă, mireasmă neprihănită, toiagul văduvelor, lamura gândului, izvorul înţelepciunii, facla virtuţii, pavăza credinţii, stejarul puterii, stricătorul înşelăciunilor diavoleşti." E de lipsă a ştire că făcătorii irmoaselor de slavă nu se hrănesc cu lăcuste şi nice sălăşluesc în smerenie şi trupească dosădire. Din păvaia patimelor celor lumeşti noi nu ştim a strigare: „slava cea necuprinsă, luminează-ne; ţarină dulce, hrăneşte-ne; hambar veşnic plin, îndestulează-ne; livada desfătării, ocroteşte-ne."

Izvodit-am însă în scrisa vrednică de veşnică aducere aminte ce cu mare scârbă la trecerea întru Domnul a păcătosului rob Ion Slavici, Nicolai Iorga o au tocmit. Iaste inimii durere şi obştii ruşinare să cugete de câtă învăţătură şi spurcăciune loalaltă Ziditorul în acelaş trup au preursit:

„Greşelile omului politic nu se mai discută la moartea lui; ele trec în domeniul istoriei, care nu iartă, dar în acelaşi timp şi explică, puind pe fiecare în mediul epocei lui, în acele împrejurări în care a trăit şi în mişcarea curentelor de care a fost împins şi condus.

„Fericit însă e acela care, în afară de direcţia politică pe care, în conştiinţa sa, ori, din nenorocire, după interesele sale, a trebuit s'o urmeze, a dat rostire sufletului său, în clipele cele mai însemnate ale lui, în formele durabile ale literaturii. Cu ce sentiment de răspingere s'ar apropia cineva de amintirea lui Ion Slavici, dacă ar ţinea samă numai de acţiunea lui duşmănoasa faţă de programul, neapărat, de unire a tuturor Românilor, de serviciile de sclav pe care le-a adus armatei de ocupaţie prin scrisul său, de injuriile pe care acel care a dispărut astăzi le-a adresat celor cari, după putinţa lor, au luptat pentru izbânda dreptului românesc!

„Dar cât de mult se dă în urmă — şi tot mai în urmă va rămânea cu vremea — vinovatul politic din vremea marelui război când apare opera de tinereţe şi maturitate a scriitorului!"

Mare taină fi-va pentru fii acestui norod ticăloşirea scriitorului moldovean — vin de Cotnari ca cleştarul pritocit în butie spurcată, stejar falnic orheian oglindit în volbură mâloasă, paraclis necinstit în preacurvia minţii şi mădularelor. Se vor întoarce atunce învăţăceii cei cruzi cătră pilda ce o au dat acei care cu oasele lor străjuiesc hotarul Moldovei. Şi vor înţălege temeiul lucrurilor. Ştefan bătrânul, de-i zic cel sfânt, zidit-a lăcaş de închinăciune ori de câte ori în ceale lumeşti au greşit — căci biruinţa omenească tot greşală iaste în ochii Celui Veşnic. Scris-a Sadoveanu cărţi minunate ce aduc mângâiere ca troscotul crescut printre gorunii din codrii Bâcului, dară n'au făcut tot atâtea mătănii — fără numai lui Antihrist. Veni-va ciasul în care haina cea de carne o va lăpăda şi se va înfăţoşa în casa Tatălui cu chivotul faptelor sale pământeşti. Cu glas mare Cel prea Milostiv îi va zice: Slugă netrebnică, te-am dăruit cu daruri multe şi le-ai răsipit; norodul meu mult răbdător l-ai hainit; mărgăritarul de mult preţ al minţii tale l-ai dat spre pierzare. Proclet şi anatema în veac să rămâi.

Soroca avea menirea să apere ţara la graniţa Nistrului contra Tătarilor. La 1499, pârcălab de Soroca era Spătarul Costea.

Mişcare în „corpul diplomatic"...

Legaţia reperistă din Viena, pentru „anumite chestii" mult mai importantă decât cea din Pankow, este necontenit în curs de sporire a efectivelor. Cu o nouă echipă a sosit şi un oarecare I. A., născut la 3 Mai 1931 în Costeşti-Argeş şi trecut oficial în scripte ca „şofeur". Nu ştim înca dacă individul este Locotenent-Major, Căpitan sau chiar Maior de Securitate, dar ştim că se mişcă des pe axa Salzburg—München—Frankfurt, cu şi fără maşină, dar mai întotdeauna în tovărăşia altui agent, camufalt în contabil la „Prodexport".

Die Standarte

Verteidigung der bleibenden Werte*)

Von Ramon SERRANO SUNER

Jeder Tag beweist uns aufs neue, daß wir nicht daran zweifeln dürfen — seit Jahren weisen uns die großen Denker und politischen Persönlichkeiten darauf hin —, daß wir in einer Epoche der Krise leben, in der die gesellschaftlichen und politischen Systeme, die überkommenen Institutionen, ja selbst die Ideen, die wir üblicherweise als Grundlage und Äußerungen unserer Zivilisation erachten, die uns geformt hat, verblassen und in Auflösung begriffen sind, und zwar bis zu einem Grad, der, um es auszusprechen, es als unumgänglich erscheinen läßt, sie der endgültigen Vernichtung auszuliefern: Es ist die Zivilisation selbst, die entweicht — beziehungsweise, es sind die armseligen Systeme, die diese noch stützen —, es ist sie selbst, die brüchig geworden ist und keine Widerstandskraft mehr aufweist.

Zufolge der erschreckenden Auflösungserscheinungen nach dem letzten Weltkrieg sind jene Mächte, die die lang andauernde Vorherrschaft Europas getragen hatten, nicht mehr in der Lage, sich zu behaupten. Es ist dies nicht so sehr das Phänomen einer richtungweisenden Umwertung als ein blindes Element der Liquidation und der Auflösung der Ordnung selbst. Es ist eine Folge der Schwächung Europas sowie dessen trügerischer Rivalität zu den neu aufgestiegenen Weltmächten, daß große Gebiete der Welt aufgegeben und sich selbst überlassen werden müssen, ohne daß sie in irgendeiner Weise auf ihre Selbständigkeit vorbereitet werden konnten. Aufgrund dieser Gegebenheiten wurde es möglich, daß eine heimliche, weltumspannende Unterwanderung, die allein die schwerste Bedrohung für diese Mächte darstellt, zugleich der größte Feind unserer Zivilisation, erstarken konnte, deren Ziel die Vernichtung unserer Zivilisation ist.

Philosophisch — unter dem Aspekt des Ewigen, Unvergänglichen betrachtet —, der die düsteren Perspektiven zu unterstreichen scheint, ist man geneigt, zu resignieren und dem Gedanken anzuhängen, daß alle Zivilisationen, Kulturen, im Verlauf der Geschichte absterben müssen, indem die eine durch die andere ersetzt wird. Ohne einen solchen Geschichtsablauf ist die Bestimmung des Menschengeschlechts unvollendet, wäre eine Wiedergeburt nicht möglich. So folgen dunkeln Perioden der Geschichte solche stärksten, aktivsten Lebens.

Solche Überlegungen, die mit der Menschheit im abstrakten Sinn operieren, sind allerdings keineswegs geeignet, unsere Ängste und Besorgnisse zu zerstreuen, daß wir als sterbliche Menschen eben nur einer Epoche in dieser unserer Welt angehören — dieser Welt, die jene unserer Väter, die unsere, die unserer Söhne ist. So werden wir gezwungen, uns zu fragen, bevor wir resignieren, ob nichts in der Lage ist, einen solchen Entwicklungsprozeß zu hemmen und ob man nicht „irgend etwas tun" könne, um eine Zivilisation zu retten, die — zynisch und verderblich — nichts anderes zu verdienen scheint denn unsere Verachtung.

Wenn diese Zivilisation mit den Systemen, die sie verkörpern, bedroht und im Rückgang ist, so ist dies darauf zurückzuführen, daß die aggressiven Kräfte mächtiger sind, letztlich auch darauf, daß die Entscheidung anzugreifen, leichter fallen mag als die, sich zu verteidigen.

Einerseits mobilisiert man alle Hilfsquellen, die nur irgend zur Verfügung stehen, andererseits tendiert man danach, wie es gegenwärtig festzustellen ist, zurückzuweichen und nur auf einem ganz bestimmten Sektor Widerstand zu leisten, um einen skandalösen Akt der Ausbeutung durchzuführen und seine Autorität in den lebenswichtigsten Zentren der Welt zu behaupten.

Es ist hier nicht der Ort, zu untersuchen, ob es sich in solchem Falle um eine Art von Intelligenzfehler handelt (Skeptizismus, Agnostizismus, Widerspruchsgeist), ob dieser Fehler bei den Alten oder bei den Jungen liegt, beim Einzelnen oder in der tragischen Aufteilung der Völker. Sicher ist, daß sich einer Reihe von Gebieten, der westlichen Welt und vornehmlich Europas, Bedenken und Zweifel bemächtigt haben, die sich hemmend auf den Vorsatz auswirken, das Grundübel durch energische Maßnahmen zu beseitigen.

Das Übel kennen und nicht zu versuchen, ihm zu wehren, beinhaltet bereits dessen Triumph.

In dieser Situation befindet sich heute eine große Anzahl von gesellschaftlichen Gruppen, die — obwohl sie die Vorteile und Segnungen der Zivilisation, in der sie leben, als wahr anerkennen und genießen — sich nicht scheuen, inhaltlose Phrasen zu verkünden, wo allein tatkräftige und entscheidende Schritte eine Lösung herbeizuführen in der Lage sind.

Eine dieser abgedroschenen Phrasen ist das „Dogma" von der „politischen Indifferenz" der Armee. Daß sich die Armee nur ja nicht in politische Ereignisse, in den Streit der Parteien mischt!

Wenn das Leben eines Landes sich normal entwickelt, das heißt, wenn die politische Situation normal und geordnet ist — unterschiedliche Interessen und Ideologen der verschiedenen gesellschaftlichen Gruppen bestehen selbstverständlich auch dann —, gelten, als höchste Tugenden, die militärische Disziplin und die Nichteinmsichung der Armee in die Politik als offenkundige Beweise für Zivilisation, Diskretion und Kultur eines solchen Landes.

Es gibt in der Tat eine ganze Reihe von Fällen in der Politik der Völker, in denen die Armee nicht befugt ist, in die Politik aktiv einzugreifen. Es gibt aber einen eklatanten Fall, in dem die Armee niemals abseits stehen darf: sie darf niemals die Selbstverstümmelung des Vaterlandes dulden oder sich dazu hergeben, die Zerschlagung des Landes zuzulassen.

In dieser Weise äußerte ich mich vor kurzem innerhalb einer Gruppe europäischer Konpatrioten: Männer, die um die Pflicht, sich gegen den Konformismus zu verteidigen, wissen, und denen es klar ist, was die Stunde in der internationalen Politik geschlagen hat.

Ein bekannter französischer Offizier ergänzte mich: „Es muß noch hinzugesetzt werden, daß die Armee sogar gezwungen ist, sich in einem solchen Fall einzuschalten, wenn es darum geht, die Selbstvernichtung des Landes zu vermeiden." „Denn die Armee ist", sagte er noch, „wie Ihr Jose-Antonio es ausgedrückt hat, die Rettung, die Zuflucht der bleibenden Werte." Ich hörte dies nicht ohne Bewegung aus dem Munde eines Fremden.

Wenn sich eine solche Einstellung immer mehr durchsetzen sollte, wieviele Möglichkeiten würde es geben, im Sinne eines neuen europäischen Patriotismus, Ideen und richtungweisende Themen, mit solch klarer Linienziehung, frei vom falschen Zungenschlag und von Heuchelei, wie sie den üblichen „Predigern" eigen sind, den eigentlichen Urhebern unserer geistigen Verwirrung! Dieses Wort besteht zu Recht. Es kennt keinen Klassenegoismus, keine persönlichen Ambitionen, Begierden und Begehrlichkeiten und ist frei von dummdreister Verwegenheit und Tollkühnheit. Es geht um das Ursprüngliche, die bleibenden Werte, die zu verteidigen sind. Das Ursprüngliche, die bleibenden Werte — wie könnte es anders sein! — sind jener Hort, den die Generationen im Laufe der Geschichte geschaffen haben, es ist die Zivilisation schlechthin und es ist der Geist wiederum, der diese Zivilisation geschaffen hat. (Nach dem Tode von Stalin erschienen in der sowjetischen Presse Artikel und Berichte, die das Verabscheuungswürdige von Stalins Verbrechen außeracht ließen, weil er, der Rote Zar, die Grenzen des Vaterlandes erweitert hatte, was ihm einen ehrenvollen Platz in der großen Geschichte Rußlands sichere, ebenso wie seinerzeit Peter dem Großen, der nicht weniger dämonisch und hochfahrend war als der robuste, rauhe Georgier!)

Wenn die bleibenden, ursprünglichen Werte einer Nation in Gefahr sind, gibt es keine Neutralität mehr. Politische Indifferenz in einem solchen Falle seitens der Armee entspräche der Desertion. Wenn es um die Grundlagen geht, die es dem Leben in der Gesellschaft überhaupt erst erlauben, ein Leben in der Gesellschaft zu sein, die es — physisch gesehen — dem Vaterland überhaupt erst erlauben, Vaterland zu sein, kann die Armee nicht abseits stehen. Hier ist es zwecklos, sich auf die politische Indifferenz der Armee zu berufen, in der Einbildung, diese sei ein Konglomerat von Nichtlebendigen, nicht fühlenden, von Vaterlandsliebe keineswegs beseelten, außerhalb der Vernunft stehenden Wesen. Die Vernunft gerade ist es, die erst den rechten Soldaten macht! Die Stunde ist gekommen, zu der diese, eben weil sie Soldaten sind, keine persönlichen und anderen Interessen mehr kennen („Wie gut ist, daß sie Lebewesen sind, Menschen, die den bleibenden Werten des Vaterlandes dienen, das ihnen erst den Atem gibt", hatte der General Goislard de Monsabert ausgerufen!). Sie können deshalb nicht mehr schweigen. Sie sprechen eine nüchterne Sprache und sind bereit, ihrerseits zu einer erfolgreichen Aktion beizutragen. Das war das zugesicherte Recht, das sich unsere Armee am 18. Juli aufgrund ihrer Disziplin erworben hatte.

In einer Welt, in der die Verzagten immer mehr überhandnehmen, die Schwächlinge, die Heuchler den Ton angeben, viele vor der brillanten Zusammenarbeit derer zurückweichen, die das Banner der Erhebung in den Lauf der Geschichte schwenken, um sich ans Messer zu liefern, im Verlauf eines Prozesses, den sie für unaufhaltbar halten, den sie aufgrund ihres Konformismus für irreparabel halten müssen — ist es dringendst nötig, diese Wahrheiten aufzuzeigen und auf die Widerrechtlichkeit jenes Tributes hinzuweisen, den man der Bedrückung der Stunde zu zahlen bereit ist.

Sicher ist jedenfalls, daß die Armee die letzte Zuflucht für die Nationen ist, wenn es darum geht, dem Chaos auszuweichen, mag auch die Krise schwerwiegend und das Unheil groß sein. Aber gerade deshalb müssen jene, die die Welt lieben und sich dagegen wehren, nur geboren zu sein, um zum Tod verdammt zu werden, anstatt alle Hoffnung fahren zu lassen, sich mit allen Mitteln dagegen wehren, Gefangene ihrer eigenen Frivolität zu sein. Diese widersetzen sich jeder Aussicht auf Rettung, die nicht ihrem eigenen Vorteil dient oder ihren Vorurteilen entspricht. Es ist heilsam, demgegenüber die Nichtresignation zu setzen und den Glauben, daß allein der Kampf, Fuß an Fuß, das Chaos verhindern kann.

Vor dreißig Jahren schrieb Oswald Spengler, daß die Zivilisation in letzter Stunde nur durch einen Zug Soldaten gerettet werden kann. Einige ziehen es immer noch vor, das Feld kampflos dem Feind zu überlassen, der sie mitsamt ihren Spekulationen vernichten wird.

*) Unter dem Titel „Défense du permanent" ist dieser Artikel in „RIVAROL" vom 2. März 1961 erschienen.

Europa und die «Schwarzfüßler»

Zur Zeit da diese Zeilen in Druck gehen, haben die Besprechungen (im französischen amtlichen Communiqué: Conversations) in Evian-les-Bains am Genfer See noch nicht begonnen.

Viele, sehr viele glauben, daß diese Besprechungen „Friede und die Unabhängigkeit Algeriens" bringen werden. Wir glauben es nicht!

Wir können nicht glauben, daß 1,200.000 europäische Christen und eine weit größere Zahl Muselmanen, die sich Europa verbunden fühlen, der sicheren Ausrottung ausgeliefert werden.

Weil wir Europäer sind, sind unsere Sympathien in erster Linie auf der Seite dieser weißen „Schwarzfüßler", die in mehr als hundert Jahren in echtem Pioniergeist und unter rücksichtslosem Einsatz ihrer physischen und psychischen Kräfte, aus einer Wüste ein blühendes Land und aus einem Piratennest eine Stadt geschaffen haben, die mit den schönsten europäischen Städten rivalisieren kann.

Eine Massenpresse, die es sich, unter Ignorierung des sowjetischen Kolonialismus, zur Aufgabe gemacht hat, den gesunden Menschenverstand ihrer Leser zu umnebeln, stempelt diese „Schwarzfüßler" ständig als „Rechtsaktivisten", „Ultras", „Großgrundbesitzer" und „kolonialistische Ausbeuter" ab. In Wirklichkeit sind sie fast ausnahmslos fleißige Bauern, kleine Angestellte, kleine Gewerbetreibende und Arbeiter. Mehr als das — ihre Vorfahren waren Menschen, die für ein Ideal kämpften und denen alles fremd war, was mit „reaktionärer Einstellung" zusammenhing. So stammt z. B. Susini, Studentenführer, frontbewährter Fallschirmjägerleutnant und Angeklagter im sog. „Barrikadenprozeß", aus einer Familie, deren Angehörige traditionsgemäß Mitglieder der sozialistischen Partei waren; sein Vater war einer der wichtigsten Gewerkschaftsführer Algeriens.

Und wenn trotzdem die weißen Pioniere und die der europäischen Kultur verbundenen Muselmanen kurzer Hand zu Untertanen einer „algerischen Republik" gemacht werden, bedeutet das noch lange nicht Frieden und schon gar nicht Unabhängigkeit. Denn Ferhat Abbas, der Apotheker aus Setif, der sich und seiner F. L. N. die alleinige Vertretung des algerischen Volkes anmaßt — eines Volkes, das es überhaupt nicht gibt, da es sich vielschichtig aus zahlreichen Stämmen und Völkern zusammensetzt — wird nicht lange das Land beherrschen, trotz aller Verpflichtungen, die er und seine Abgesandten in Moskau auf sich genommen haben. Hinter der F. L. N. — und auch innerhalb der F. L. N. — steht die P. C. A., die Kommunistische Partei Algeriens, die über zahlreiche in der Sowjetunion, in der Tschechoslowakei und in Rumänien geschulte Kader verfügt, die mit Waffen großzügig versorgt wurde und der allein die Unterstützung des kommunistischen Blocks gelten wird.

Wenn die Kommunisten in Algier regieren, ist aber auch das Schicksal Marokkos und Tunesiens besiegelt, Ben Barka wird Hassan in Marokko ablösen und in Tunesien wird Bourgiba von Salah ben Youssef beseitigt werden. Der ganze Maghreb wird zu einer einzigen Volksdemokratie formiert und wohl niemand ist so naiv zu glauben, daß die NATO-Truppen Mers el Kebir und ihre anderen Stützpunkte im nordafrikanischen Raum dann noch behalten können.

Und wenn es so weit ist, dann kann Chruschtschow ruhig im UNO-Sitzungssaal seine Schuhe ausziehen — nicht um damit temperamentvoll auf das Pult zu hämmern, sondern um sich hinzulegen und ruhig und unbehelligt zu schlafen.

Ion V. Emilian

Komintern-Ersatz

Immer wiederholte Versuche der KPdSU, die westlichen Kommunistischen Parteien zu veranlassen, einer Neugründung der Komintern in veränderter Form zuzustimmen, haben bisher noch keinen Erfolg gehabt. Die KP-Führer in der freien Welt befürchten, allzu stark in ihrer Propagandaarbeit an die Moskauer Zentrale gebunden zu werden, wodurch die eigene Position in der Innenpolitik ihrer Länder geschwächt werden könnte.

Auch anläßlich der großen Moskauer Konferenz kam es wieder zu heftigen Debatten hierüber, ohne daß Moskau seinen Standpunkt durchsetzen konnte. Die Kommunisten außerhalb des Sowjetblocks stimmten lediglich zweiseitigen und regionalen Vereinbarungen zu, so daß der Kreml also weiterhin darauf angewiesen ist, seine gesteuerte Propagandaarbeit vornehmlich über die kommunistischen internationalen Frontorganisationen laufen zu lassen.

Für die nächsten Monate wurden eine Reihe von Zusammenkünften und Konferenzen vereinbart, auf denen die Taktik in der Propagandaarbeit abgestimmt werden soll. In Wien werden sich kommunistische Funktionäre aus Österreich, Italien, Jugoslawien und aus der Schweiz treffen, um die verschiedenen Aktionen mit der Parole „Atomwaffenfreie Zone in Mitteleuropa und im Adriaraum" untereinander abzustimmen. Eine ähnliche Konferenz für KP-Funktionäre aus Frankreich, Belgien, Luxemburg, den Niederlanden **und aus der Bundesrepublik wird in Brüssel vorbereitet. Dort geht es um den alten Propagandaslogan „Die Militarisierung der Bundesrepublik".**

Während sich in Stockholm KP-Funktionäre aus der Europäischen Freihandelszone treffen, kommen kommunistische Organisationsfachleute aus allen westlichen KPen in Florenz zusammen, um über gemeinsame Aktionen im „Friedenskampf" zu beraten. Schwarzafrikanische Kommunistenführer treffen sich in den nächsten Monaten in Conakry.

Entsprechend den Moskauer Wünschen werden aber nicht nur die angegebenen Themen beraten, **sondern auch die Möglichkeit der Organisation von Streikbewegungen erörtert.** Die propagandistische Steuerung dieser Aktionen der Kommunistischen Parteien liegt vorerst noch bei der Auslandsabteilung des Zentralkomitees der KPdSU. Gelegentlich bezeichnet sich diese Abteilung auch als „Internationales Büro", was der Aufgabenstellung näher kommt, denn dort sitzen nicht nur Sowjetmenschen, sondern auch viele Mitglieder anderer KPen, von denen viele früher Mitarbeiter der Kominform, der Nachfolgeorganisation der Komintern, waren. Die Kominform wurde bekanntlich 1956 aufgelöst.

(Wehr-Politische Information)

FÖDERALISTISCHE UNION EUROPÄISCHER VOLKSGRUPPEN (FUEV)

Generalsekretariat,
Rolighed, Rungsted Kyst, Danmark.

Der 11. ordentliche Kongreß der FUEV wird in Brügge, Belgisch-Flandern, den 25., 26., 27. und 28. Mai 1961 stattfinden, mit Eröffnungssitzung am 25. Mai, 16.00 Uhr.

Das Kongreßprogramm wird in Kürze veröffentlicht und kann von allen daran Interessierten vom Generalsekretariat bezogen werden.

Die Abgeordneten und Beobachter der Mitgliedsorganisationen u. der korrespondierenden Mitglieder sowie eingeladener Personen werden gebeten, möglichst bald beim Generalsekretariat ihre Teilnahme anzumelden mit Angabe ihrer Unterkunfts-Wünsche in Brügge. Das Generalsekretariat wird für Reservierung der gewünschten Hotelzimmer — deren Bezahlung Sache der Teilnehmer ist — sorgen.

S. E. Bischof Basilius Cristea in München

Sonntag, den 26. März 1961, hielt S. E. Bischof Basilius **Cristea**, Seelsorger der rumänischen Katholiken (Byzantinischer Rythus) im Exil, ein Pontifikalamt von 9 bis 10.30 Uhr in der Bürgersaalkirche in der Neuhauser Straße in München. Es war das erste Mal, daß in dieser Kirche ein Gottesdienst in rumänischer Sprache gehalten wurde.

Mitzelebrierende Geistliche waren die rumänischen Pfarrer Dr. Flavius **Popan** (Dorfen), Dr. Ulpius **Barlea** (Wien) und Dr. Basilius **Zapartzan**, der Generalvikar der Rumänen in Deutschland.

Der Hergang der Messe wurde von der Kanzel aus von dem rumänischen, römisch-katholischen Pfarrer Petrus **Cadaru** (Vilgertshofen), für die Gläubigen der überfüllten Kirche ins Deutsche übersetzt.

Die liturgischen Antworten wurden von dem verstärkten Chor der Rumänischen katholischen Mission in Deutschland, unter der meisterhaften Leitung von dem ebenfalls aus Rumänien stammenden Pfarrer Otto **Weber**, gegeben.

In seiner Predigt forderte S. E. Cristea die Einigkeit aller Rumänen, im Gebet, in Gedanken und in der Tat, um die Leiden der unterjochten Brüder und Schwestern zu lindern.

Am gleichen Tage, 18 Uhr, nahmen über 100 in München und Umgebung lebende Rumänen an einer Feierstunde, die im Spielsaal der Armeschulschwestern am Jakobsplatz stattfand, teil.

Als erster ergriff Pfarrer Dr. Zapartzan das Wort und dankte allen für ihr zahlreiches Erscheinen. Grußworte wurden von Traian **Gallin**, Gesandter a. D., und einem Vertreter der Angestellten einer amerikanischen Institution in München, überbracht.

Dr. Ion V. **Emilian**, Generalsekretär der U. A. R. G., begrüßte den Bischof im Namen aller in Deutschland lebenden Rumänen und unterstrich, daß S. E. Basilius Cristea der einzige rumänische katholische Bischof ist, der sich in Freiheit befindet und daß sein Erscheinen unter den Exilrumänen einer Botschaft aus Blaj (Blasendorf) gleicht, dem nationalen Zentrum der Rumänen Siebenbürgens.

„In Blaj", sagte der Redner, „haben 1848 die Sprecher der Rumänen aus Siebenbürgen, Moldau und der Walachei unsere Einheit verkündet, wurde das politische Manifest der Rumänen von Simeon Barnutziu vorgelesen, in Blaj wurde, in Anwesenheit von Alexander Ioan Cuza, dem ersten Herrscher eines Staates, der den Namen Rumänien trug, die blau-gelb-rote Fahne zum erstenmal gezeigt und in Blaj schließlich erscholl zum ersten Mal das Kampflied der Nation „Erwache Rumäne!"

Es waren auch damals unter den Rumänen Gemäßigte und Radikale, Anhänger der Verhandlungen und unerbittliche Revolutionäre, die jeden Kompromiß ablehnten, aber sie alle haben das Verbindende gesucht und gemeinsam die Schwierigkeiten beseitigt. In den großen Schicksalsstunden waren wir immer einig. So war es auch, als die Abgeordneten, die am 27. März 1918 in der Landesversammlung (Sfatul Tzarii) von Kischinev zusammenkamen, die Vereinigung Bessarabiens, das bis 1812 ein Teil der Moldau gewesen war, mit Rumänien beschlossen. Für dasselbe Bessarabien sind wir am 22. Juni 1941, bewußt und einig, gegen die Sowjetunion marschiert... Einig müssen wir auch heute sein, da wir, außer von Gott, von niemandem Hilfe zu erwarten haben. Aber Gott wird uns helfen, denn wir haben niemals gegen seine Gesetze verstoßen." Diese Rede erntete stürmischen Beifall.

Im Namen der Liga der Freien Rumänen sprach dann Andrei **Nicola**.

Erzpriester Emilian **Vasiloschi**, der Seelsorger der orthodoxen Rumänen in Deutschland, überbrachte nicht nur die herzlichsten Grüße der orthodoxen Kirche, sondern kündigte — unter stürmischem Beifall — seine Bereitschaft an, mit den rumänischen Katholiken gegen den atheistischen Materialismus und gegen die Gleichgültigkeit gewisser westlicher Kreise, zusammenzuarbeiten. „Katholiken und Orthodoxe waren einst Angehörige einer einzigen Kirche und ich bin sicher, daß sie wieder Angehörige einer einzigen Kirche sein werden", sagte er zum Schluß.

Pfarrer Ernst **Haik**, Seelsorger der Katholiken aus Rumänien (Lateinischer Rythus) in Deutschland, V. D. aus der Bukowina, der Rumänien vor 21 Jahren verließ, hielt eine ergreifende Rede in fließendem Rumänisch und unterstrich die Verbundenheit der Volksdeutschen mit dem rumänischen Volk.

In kurzen Worten, aber tief gerührt, dankte der Bischof allen Rednern.

Nachklang zum ungarischen Nationalaufstand

Als die verzweifelten Hilferufe der ungarischen Freiheitskämpfer von den führenden Politikern des Westens überhört wurden und alles untätig zusah, wie die sowjetischen Panzer den heldenhaften Aufstand niederwalzten, fand in Paris — nämlich am 7. November 1956, dem Tag der verbrecherischen Oktoberrevolution — eine spontane und gewaltige Straßendemonstration statt. Allerdings ohne Beteiligung der „Liga für Menschenrechte", der „fortschrittlichen" Intellektuellen und anderer, die scheinheilig gegen den Kolonialismus predigen und für Mörder wie Fidel Castro und Piraten wie Galvao schwärmen.

An der Spitze eines über 15.000 Mann starken Demonstrationszuges marschierten Antoine Pinay, Georges Bidault, viele Abgeordnete der Rechtsparteien, Stadträte von Paris, namhafte Rechtsanwälte, Tausende von Studenten, Frontkämpfer und sehr viele Angehörige der Kameradschaft der Fallschirmjäger, mit anderen Worten alles, was heute von einer gewissen deutschen Presse als „Ultras" und „Aktivisten" abgestempelt wird.

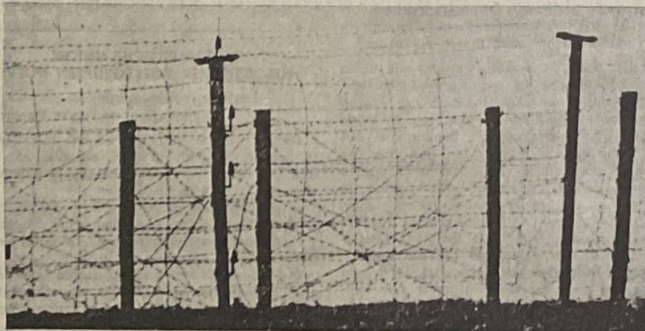
In ihrer berechtigten Empörung begaben sich ein Großteil der Demonstranten zu der Straßenkreuzung Chateaudun, wo sich das kommunistische Hauptquartier von Paris befindet und wo in einem riesigen Gebäude die Tageszeitungen „L'Humanité" und „Libération", sowie das Wochenblatt „La France Nouvelle" untergebracht sind, letztere eine große Schwester der in Hamburg erscheinenden russisch-chinesisch orientierten „Anderen Zeitung".

Alle diese Gebäude wurden im Sturm genommen und in Brand gesteckt. Die Kommunisten retteten sich auf die Dächer und 3 von ihnen kamen ums Leben.

Die Anführer dieser Aktion, die heutigen Ärzte Dr. Jean-Claude Rouget und Dr. Patrice Poulet, damals Medizinstudenten, und der Student der Chemie Bernard Largentau, **heute Soldat in Algerien**, kamen am 14. März 1961 vor die 17. Strafkammer des Seine-Tribunals. Alle drei wurden von den Rechtsanwälten Baudet, Cain und Emile Charpentier verteidigt.

Das Gericht kam zu folgendem Urteil: 15 Tage Gefängnis mit Bewährung. Da solche Strafen durch ein Dekret amnestiert wurden, kommt das Urteil einem Freispruch gleich.

Es gibt noch Richter in Paris!

Die ungarische Grenze gegenüber Österreich. Für die über 100 Millionen Europäer, die hinter Stacheldraht leben und gegen den **sowjetischen Kolonialismus**, hat kein „fortschrittlicher" Schriftsteller, kein sogenannter „Friedensapostel" und kein Dokumentar-Berichtemacher (mittels sowjetischer Stalingrad-Propagandafilme) des „deutschen" Fernsehens ein Wort gesagt.

Seit Oktober 1948 befindet sich Dr. Iuliu **Hossu**, Bischof von Cluj-Gherla (Klausenburg) in kommunistischen Kerkern, obwohl er nie verurteilt worden ist. Außer Bischof Hossu und Dr. Alexander **Rusu**, Bischof von Baia Mare und Marmorosch, der auch eingekerkert ist, sind alle übrigen Bischöfe der rumänischen katholischen Kirche (Byzantinischer Rythus) in kommunistischen Gefängnissen gestorben.

«Winter im Donaudelta»

Auf unbekannten Wegen — oder Umwegen — ist ein „abenteuerlicher Farbfilm" der rumänischen volksdemokratischen Produktion in die Bundesrepublik gelangt und wird hier in verschiedenen Lichtspielhäusern als „Kulturfilm" gezeigt.

Die Handlung rollt angeblich im Donaudelta ab, denn der Streifen heißt: „Winter im Donaudelta". Vom Donaudelta ist allerdings herzlich wenig zu sehen. Die Aufnahmen zeigen einen Streifen Schilf, über den eisiger Wind fegt, eine Kulisse also, die genau so gut auch in den Wolgasümpfen, am Aralsee oder irgendwo in Sibirien aufgenommen werden kann.

Der Film zeigt Jagdszenen, Szenen allerdings, bei denen jedem Jäger die Haare zu Berge stehen. Zuerst wird das Schilf von den agierenden „Jägern", Männern von moskowitischem Aussehen und in moskowitischer Kleidung, angezündet, und dann wird wahllos auf alles, was sich aus den knisternden Flammen des Schilfs, das ihnen vor der eisigen Kälte Schutz gewährte, zu retten versucht, losgeknallt, sei es Wildschwein, Hase, Fuchs oder Vogel. Mit barbarischer Wut wird geschossen und mit barbarischer Kälte werden die letzten Zuckungen des Todeskampfes photographiert. Die „Jäger" erscheinen eher wie ein Mordkommando und das ganze Schauspiel wie eine Übung im Gelände, zur Erreichung einer größtmöglichen Treffsicherheit.

Achtung! Unsere neue Anschrift:
EICHENAU
Ludwig-Thoma-Straße 9
Kreis Fürstenfeldbruck.

Wahrscheinlich soll der Film dazu beitragen, die Angstpsychose vor der rücksichtslosen Wildheit kommunistischer Schützen zu verstärken und den Bürgern des Westens, die keinen anderen Wunsch haben als in „Frieden und Ruhe" zu leben, zeigen, daß es nicht geraten ist, mit dem kommunistischen Menschen anzubinden. —

Das Donaudelta war einst ein Paradies der Tiere, insbesondere der Vögel, von denen die seltensten Arten hier nisteten, ein romantisches Labyrinth von Kanälen und stillen Teichen. Ausgedehnte Eichenwälder und uralte Weiden schützten die Siedlungen der als gutmütig bekannten Fischer und Dichter streiften durch das Schilf und schrieben über diese letzte Zuflucht des friedlichen und genügsamen Lebens.

„Selbständige" Fischer gibt es heute nicht mehr, der Fischfang ist planifiziert und wird im Auftrag der staatlichen Konservenfabriken in Tulcea durchgeführt; die Dichter kommen nicht mehr, weil es keine mehr gibt und weil Dichter in kommunistischen Ländern heute über die Segnungen der Partei und über die wunderbaren Geräusche eines Traktors zu dichten haben.

Das Donaudelta ist wildes Ausbeutungsgebiet der Zelluloseindustrie geworden, Verbannungsort für Bauern, die sich der Kollektivierung widersetzten, Friedhof für Tausende und Abertausende von jugendlichen Zwangsarbeitern und Schießplatz für Angehörige des Sicherheitsdienstes, die dann als Jäger getarnt in einem „Kulturfilm" dem westlichen Kinobesucher präsentiert werden. ive

Taras Schewtschenko

ES IST MIR GLEICH ...*)

(Meni Odnakovo) In den Kasematten, 1847

Es ist mir gleich, ob ich je finde
Den Weg zur Heimat oder nicht.
Ob ich hier bleibe oder schwinde,
Verbrenne wie ein fahles Licht —
Es ist mir gleich und rührt mich nicht.

In Knechtschaft bleichten mir die Haare,
Und, unbeweint vom Elternpaare,
Sterb' weinend ich in Knechtschaft ab:
Kein Zeichen wird mir auf dem Grab —
Und keine Spur von meinen Tagen
Wird je zur Heimat hingetragen,
Dem Land, das nicht mehr uns gehört.

Zum Sohn wird nie der Vater sagen:
„Laßt beten uns, er ist es wert,
Er diente nur der Ukraine,
Für sie — sein Leben ward zerstört!"

Es ist mir gleich, ob jene beiden
Für mich dann beten oder nicht...
Doch niemals werde ich es leiden,
Daß Friedhofs-Ruhe euch besticht;
Daß man euch schläfert — und erst weckt,
Wenn Land und Seelen eingesteckt,
Zerstört das alte Heldenreich:
Nein, niemals ist mir dieses gleich!

---

*) Angesichts unseres gemeinsamen Schicksals und zum Zeichen unserer Bereitschaft für ein friedliches nachbarliches Zusammenleben mit den Ukrainern, bringen wir anläßlich seines 100. Todestages ein Gedicht von **Taras Schewtschenko** (1814—1861), dem großen ukrainischen Dichter und Freiheitskämpfer.

Die Vertretung Kronstadts wurde den Sicherheitstruppen überlassen

Kronstadt schickt in die sogenannte Große Nationalversammlung 4 Abgeordnete, die folgende Stadtteile vertreten: **Altstadt, Schei** (Obere Vorstadt), **Steagul Roșu** (Blumenau, Honterus, Noua usw.) und **Tractorul** (nördlich der St. Bartholomäuskirche).

Die Abgeordneten, die Schei und Steagul Rosu vertreten, sind Unbekannte, Tractorul wird vom Politbüro-Mitglied Petru Borila, einem russifizierten Zigeuner, vertreten. Als Abgeordneter der Altstadt fungiert ein Mann der Securitate, Generalmajor Ion Ionitza.

Armes Kronstadt!

ACHTUNG! DEUTSCHE KAMERADEN!

Am 22. Juni 1961 werden es zwanzig Jahre, seit die gesamte rumänische Armee an der Seite der Deutschen gegen die Sowjetunion zum Kampfe antrat. In diesem Kampf sind über 500.000 rumänische Soldaten gefallen, fast 80.000 allein bei Odessa.

Anläßlich dieses Ereignisses wird unsere Zeitung in einer Sonderausgabe erscheinen und auch reichliches Bildmaterial bringen.

Wir wenden uns darum an alle deutschen Frontkämpfer die im Besitze von Bildern sind, auf welchen auch rumänische Soldaten zu sehen sind, uns — unter Rückgabeverpflichtung — solche Aufnahmen rechtzeitig einzuschicken. Kurzgefaßte Angaben (Datum, Kampfzeit, Kampfort, wenn möglich auch Einheit usw.) wären dringend erwünscht.

Da wir sehr wenig Bildmaterial von den Kämpfen um den Kubanbrückenkopf besitzen, wenden wir uns besonders an die Angehörigen der 4. Gebirgsdivision, der 97. und 101. Jägerdivision, der 9., 50., 73., 98., 125. und 370. Infanteriedivision und aller anderen deutschen Einheiten, die dort eingesetzt waren.

COMEMORAREA UNIRII BASARABIEI LA MUNCHEN

Cu ocazia aniversării a 43 de ani de când Sfatul Ţării din Chişinău a proclamat, la 27 Martie 1918, unirea Basarabiei cu România, P. C. S. Părintele Arhipresviter Emilian Vasiloschi a oficiat un Te-Deum, Duminecă 26 Martie, în biserica sârbească din München, cu mult prea neîncăpătoare pentru numărul mare de compatrioţi care veniseră să asiste la această slujbă religioasă.

Intr'o documentată şi emoţionantă cuvântare, Părintele Vasiloschi a arătat că Basarabia a fost parte integrantă a Moldovei şi a subliniat faptul că ideea unităţii poporului român şi-a găsit izvorul în scrierile cronicarilor moldoveni.

In după amiaza aceleiaşi zile, cu ocazia recepţiei ce a avut loc în onoarea P. S. Sale Vasile Cristea, Episcopul Românilor uniţi, d. Ion Emilian, secretar-general al U. A. R. G.-ului şi director al acestui ziar, a vorbit deasemenea despre Basarabia şi locul ei în istoria poporului nostru.

Рис. 142. Промышленные центры и сельскохозяйственные районы Молдавской ССР.
Сельскохозяйственные районы: 1 — садово-виноградно-табачный, 2 — пшенично-подсолнечный, 3 — пшеничный с пастбищным овцеводством, 4 — посевы сахарной свеклы.

Basarabia, aşa cum este prezentată în manualele sovietice. Judeţele Ismail, Cetatea Albă şi o treime din jud. Hotin au fost trecute la Rep. S. S. Ucraina; o parte din Transnistria, cu oraşele Tiraspol, Duboşari şi Rîbniţa, a fost alipite însă Basarabiei. După cea mai recentă statistică sovietică, 65,5% din locuitorii Basarabiei sunt Români.

◆◆

Adunarea generală a Asociaţiei Românilor din Germania de Sud

Duminică, la 26 Martie 1961, a avut loc la München, în Hofbräuhaus, adunarea generală a Asociaţiei Românilor din Germania de Sud. La convocarea comitetului asociaţiei au răspuns 162 de membri. Adunarea a aprobat raportul de activitate şi gestiune al comitetului. In baza raportului consiliului de cenzori, adunarea a dat comitetului descărcare de gestiunea exerciţiului expirat.

Pentru anul administrativ 1961—1962 a fost ales următorul comitet: preşedinte, d-l Colonel Dumitru Alexandrescu; vicepreşedinta, d-l Dr. med. Victor Apostolescu; secretar general, d-l George V. Cârsteanu; casier şi administrator de bunuri, d-l Sculptor Alexandru Pană; membri în comitet: d-nele Marcela Mall-Manu, Agripina Baur şi Zita Păduraru; d-nii Atanasie Chircu, Gheorghe Gudi, Vasile Şveţ şi Dumitru Băloiu. In consiliul de cenzori: preşedinte, d-l Scarlat Prescornitoiu; membri: d-nii Petre Vaida şi Ştefan Ifrim; supleanţi: d-na Elena Presser-Zăiceanu; d-nii Gheorghe Radu şi Gheorghe Bolea.

Au fost delegaţi în adunarea generală a Uniunii Asociaţiilor şi Institutiilor Româneşti din Germania d-nii Colonel Dumitru Alexandrescu, Dr. med. Victor Apostolescu, Avocat Constantin Braga, George V. Cârsteanu şi Scarlat Prescornitoiu.

Dela adunarea generală, membrii asociaţiei, în frunte cu comitetul nou ales, au participat la recepţia dată în onoarea Prea Sfinţitului Episcop Dr. Vasile Cristea.

Un act de recunoştinţă faţă de N. Tecău

UNIUNEA COMBATANŢILOR ROMÂNI

— Verband Rumänischer Frontkämpfer e. V. —

SCRISOARE DESCHISĂ CATRE DOMNUL NICK TECĂU SR

Youngstown, Ohio, USA
61, la 20. 3. 1961
Hoyerweg 3

Mult stimate Domnule Tecău,
venerabile confrate,

In pustiul refugiului românesc, de 15 de ani de când rătăcind printre străini, viaţa ni se stinge departe de vetrele noastre părăsite şi plaiurile invadate de păgâni, n'am avut prilejul să putem omagia o personalitate românească de format naţional, cu o inimă de aur ca Dvs, o personalitate care să-şi fi închinat întreaga sa viaţă carităţii şi operelor sociale româneşti, aşa cum o lume întreagă ştie că aţi făcut-o Dvs.

Omagiindu-vă deci — pentru prima dată — pe Dvs, ne împlinim o înaltă datorie românească.

Incă din fragedă tinereţe, animat de un patriotism rar egalat, aţi contribuit cu sume enorme la clădirea unui cămin pentru studenţii sărmani.

Aţi fost în contact permanent cu Casa regală a României, unde eraţi considerat ca unul dintre cei mai nobili susţinători ai operelor sociale de sub patronajul Majestăţii Sale Regina Maria a României, care v'a adresat înaltele Sale mulţumiri.

Aţi sprijinit cu sume importante Crucea Roşie Română şi operele sociale ale acesteia, până la căderea scumpei noastre patrii în lanţurile robiei.

Aţi ajutat apoi, ca un bun părinte, refugiaţii noştri să poată imigra în America şi să-şi creeze acolo o existenţă sănătoasă, fiind astăzi cetăţeni buni ai Statelor Unite, cetăţeni ai celei mai mari şi mai puternice naţiuni din lume, dela care 20 milioane de Români îşi aşteaptă sfânta lor eliberare.

Aţi ajutat toate rudele şi cunoscuţii nevoiaşi din ţară, timp de 50 de ani, sacrificând dela Dvs şi dela numeroasa Dvs familie.

Aţi fost printre primii mari patrioţi care au iniţiat şi contribuit cu sume mari pentru procesul eroilor dela Berna.

Aţi fost ales Preşedintele „Comitetului Româno-American pentru Ajutorul Refugiaţilor" ca cel mai neobosit protector al acestora, expediind în scurtul timp dela fondare ajutoare în toate colţurile lumii, unde Românii se află în suferinţă.

Şi sunteţi primul Român-American care v'aţi gândit la bătrânii veterani ai războiului pentru România Mare.

Fără să uităm a aminti aci că sunteţi unul dintre cei mai de seamă şi mai mari Români-Americani, fost Preşedinte al Ligii.

Pentru toate meritele Dvs mai sus citate şi pentru altele multe pe care în marea Dvs nobleţă şi modestie le-aţi trecut sub tăcere, organizaţia noastră a hotărît să vă sărbătorească, declarându-vă pentru anul 1960/61

MAN OF THE YEAR

pentru refugiaţii români şi să vă acorde distincţia de

MEMBRU DE ONOARE

al Uniunii Combatanţilor Români,

distincţie ce se cuvine unui fecior de elită al Neamului Românesc, suferinţelor căruia aţi înţeles să vă închinaţi viaţa.

Fie aceasta, simbolul omagiului nostru de recunoştinţă faţă de Dvs, binefăcătorul refugiaţilor români, faţă de Doamna Anuţa Tecău, soţia Dvs şi faţă de numeroşii membri ai familiei Dvs care au participat la toate sacrificiile pe care le-aţi făcut, faţă de toţi Românii-Americani şi familiile acestora, care v'au sprijinit Comitetul cu generozitatea lor, precum şi faţă de toţi acei ce în viitor vor sprijini deasemenea nobila Dvs acţiune, exprimându-vă prin acest omagiu, tuturor, profunda noastră recunoştinţă şi admiraţie.

Numele Dvs, mult stimate şi venerabile Domnule Tecău, va fi scris cu litere de aur în istoria exilului nostru şi va fi un strălucit exemplu de nobleţe românească pentru toate generaţiile viitoare.

p. Preşedintele Uniunii Combatanţilor Români

Ştefan Cerna

> **„Interesele individuale, comune unui grup mai mult sau mai puţin restrâns, alcătuesc substratul pe care se înalţă partidele politice."**
>
> **A. D. XENOPOL**
>
> **în introducerea la „Originea Partidelor Politice".**

Manifestaţie la Toronto împotriva colonialismului sovietic

Din iniţiativa grupurilor naţionale de refugiaţi din ţările vândute în procente la Yalta şi cu sprijinul unuia dintre cei mai cunoscuţi avocaţi canadieni, Dl. **Arthur Malomey**, secretar de stat şi deputat în Parlamentul din Ottawa, o impunătoare manifestaţie împotriva colonialismului sovietic a avut loc la Toronto în ziua de 13 Martie 1961.

La această manifestaţie, în afară de peste o mie de refugiaţi, au ţinut să ia parte deputaţi, profesori universitari, foşti combatanţi şi un grup de ofiţeri canadieni, în frunte cu trei generali.

Intr'o vibrantă cuvântare, Dl **Walter Dinsdale**, Ministrul Economiei Naţionale al Canadei, a spus că politica agresivă şi tendinţa manifestă de cucerire a lumii de către comunişti vor duce inevitabil la un conflict armat, conflict care se va termina prin înfrângerea Uniunii Sovietice.

Din grupul românesc care a participat la această manifestaţie, au făcut parte, între alţii: Matei Hojbotă, R. Ţântă, P. Tănase, N. Ortopan, G. Clos, J. Blascu, G. Konrad, G. I. Şerban, G. H. Schmidt, J. Schnell, J. Petreu, N. Coval, Constantin Mihu, Dr. T. Silescu, B. Zbei, F. Ghidu, M. Mănăstireanu, I. I. Mintici şi I. Radu. Germanii din România, după cum se vede, au fost bine reprezentaţi în acest grup.

Prietenii noştri din Elveţia sunt rugaţi să ne procure ziarul „Baseler Nachrichten" din 1 Februarie 1961.

«Drum fără pulbere» ... şi sat fără câini

Orice nou sosit în Germania, fie că a fost mulgător la colectiv, director general sau ministru plin, trebue să treacă printr'un lagăr de verificare. Bună ori rea, dispoziţia aceasta a fost strict respectată până acum.

Petru Dumitriu, «emerit» scriitor reperist, medaliat, premiat şi ţevronat de Comitetul central al P.M.R.-ului, n'a trecut însă printr'un asemenea lagăr. A tras de-a dreptul la Regina Palast-Hotel din München, unde i se rezervase, din înalt ordin, un apartament de vedetă de cinema, cu jupânească stilată care să-i servească cafeaua la pat.

Numitul mai fusese dealtfel la München, în 1944, când toţi cei de o seamă cu el îmbrăcăseră haina militară şi apărau cu arma fruntariile ţării. Socotindu-se intelectual de prăsilă, Petru Dumitriu a alergat la un membru al guvernului „fascisto-burghezo-moşieresc", a făcut rost de o „amânare pentru studii", a venit în Germania „nazistă", s'a înscris la Filosofie şi a ţinut de urât unei respectabile matroane din Hesstrasse.

Pentru directorii unei întreprinderi al cărui nume ne este scârbă să-l pronunţăm, directori care au achitat notele de hotel şi au organizat recepţii în onoarea aceluia care preamărise colectivizarea („**Cronica dela cîmpie**") şi făcuse apologia asasinatelor dela Canalul Dunăre — Marea Neagră („**Drum fără pulbere**"), situaţia de ambuscat — învârtit însemna o calitate în plus...

Am tăcut atunci şi am aşteptat, răbdători. Am aşteptat ca Petru Dumitriu, fostă slugă a lui Sorin Toma dela „Scînteia", să facă o declaraţie de pocăinţă şi de condamnare a regimului instalat de inamic în România. In locul celor aşteptate, am citit nişte declaraţii, încâlcite şi pline de echivocuri. Mai mult, la câteva luni numai dela descălecarea spectaculară în lumea liberă, o foarte stângistă editură din Frankfurt i-a tipărit romanul „**Die Bojaren**", versiune germană a „Cronicii de familie" **care fusese premiată de comuniştii din ţară.** Ziare comunizante din Germania îl elogiază necontenit pe Petru Dumitriu, iar „Le Monde" îi publică poza în prima pagină... Chestiunea devine interesantă!

T. R.

SĂRBĂTORIREA UNIRII PRINCIPATELOR

◆ **Bonn** — In seara zilei de 24 Ianuarie 1961 „Uniunea Asociaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Germania" (U. A. R. G.) a dat, sub patronajul Principelui Nicolae al României şi al Principesei Ioana, o recepţie în saloanele Clubului Presei din Koblenzer Strasse 95.

In afară de compatrioţii care-şi au domiciliul în regiune şi de alţii sosiţi din diferite centre din Germania, au participat şi numeroşi oaspeţi străini, în frunte cu: Domnul Ministru Waldemar Kraft, Principele Albrecht de Hohenzollern, Cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul", Baronul von Manteufel şi Domnul H. Ehren, ambii deputaţi în Camera federală, Domnul Colonel Jacobsen, fost ataşat militar al Estoniei la Bucureşti, Baroneasa von Loë, Domnul Profesor Menning, Domnul Karl Hermann Theil din Serviciul de presă al Cancelarului Adenauer, reprezentanţii Ministerului Afacerilor Străine, ai Ministerului Refugiaţilor şi ai Germanilor din România.

Domnul General Ion Gheorghe, Preşedintele U. A. R. G.-ului a salutat pe oaspeţii străini şi a făcut un scurt istoric al evenimentelor care au precedat măreţul act dela 24 Ianuarie 1859, prefaţă la realizarea unităţii noastre naţionale în 1918.

Intr'o foarte frumoasă şi mult aplaudată cuvântare, Domnul Ministru Waldemar Kraft a făcut deosebit de importante declaraţii. Intre altele, Dsa a spus că naţionalitatea este piatra de temelie pe care se va clădi Europa unită de mâine şi a subliniat importanţa grupurilor de refugiaţi din Germania de Vest, refugiaţi care împlinesc aci o misiune culturală şi educativă şi care vor fi mâine puntea viitoarei prietenii dintre poporul german şi popoarele aflate astăzi sub stăpânirea sovietică.

După cuvântari şi după ce s'a servit un bufet rece, cunoscuta orchestră din Colonia „Vesco Doro" a executat un program de muzică populară românească.

Trebue deasemenea menţionat că un număr de peste 50 de personalităţi germane au trimis telegrame şi scrisori de adeziune la acestă manifestaţie românească.

◇ **New York** — In cadrul unei serbări comemorative, Domnul Raoul Bossy, fost ministru, ale cărui lucrări în legătura cu Unirea şi cu domnia lui Alexandru Ioan Cuza sunt cunoscute, a făcut o excelentă prezentare a situaţiei internaţionale în epoca Unirii şi a evocat, în emoţionante cuvinte, personalitatea şi patriotismul luptătorilor unionişti din ambele ţări româneşti, insistând în deosebi asupra greutăţilor pe care aceştia le-au avut de înfruntat.

◆ **Roma** — La biserica din Piazza delle Coppele, Monseniorul Aloisiu Tăutu, a oficiat un Te-Deum. In cadrul unei reuniuni a Societăţii culturale „Armonia", tot Monseniorul Tăutu a evocat marele act de împlinire naţională şi a făcut un impresionant portret al Domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

◇ **Toronto (Canada)** — La „Casa Română", în prezenţa unui mare număr de compatrioţi şi a numeroşi oaspeţi străini, a avut loc o înălţătoare manifestaţie comemorativă în cadrul căreia Dl Matei Hojbotă a ţinut cuvântarea festivă, făcând istoricul luptelor pentru unitatea naţională şi pentru independenţa care a fost pierduta prin actul dela 23 August 1944.

Intr'un entuziasm general, asistenţa a intonat Hora Unirii şi alte cântece patriotice.

— Serbări comemorative, organizate de coloniile româneşti respective, au avut loc deasemenea la **Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Cleveland, Detroit, Buenos Aires şi Sydney.**

Unbekanntes Rumänien

Von Turnu Severin bis in den Raum von Pitesti, besonders aber im hügeligen Land der Kleinen Walachei (Oltenia) und an den Hängen der Karpaten, sind heute noch die malerischen Bauten der rumänischen Wehrbauern zu sehen.

CULA nennen die Rumänen diese befestigten Häuser, in welchen bei feindlichen Überfällen die ganze Sippe, das Vieh und alles wertvolle Gerät, untergebracht werden konnte. Ihre dicken Mauern, ihre Strebepfeiler und zahlreichen Schießscharten ermöglichten es, die **Culas** gegen jeden Eindringling zu verteidigen.

In einer solchen Cula in der Nähe von **Cernetzi** wohnte auch **Tudor Vladimirescu,** der sich 1821 gegen die Fremdherrschaft der Fanarioten (Griechen, die in türkischen Diensten standen) erhob und dem es gelang, der jahrhundertelangen Tyrannei ein Ende zu bereiten.

Hier im Bild eine **Cula** bei **Şuici** (lies: Schuitsch), im Topolog-Tal gelegen, in der Großen Walachei — die früher „Tzara Romaneasca“, das Rumänische Land, genannt wurde — 14 km nordwestlich von Curtea de Arges.

Nur noch 17% der Anbaufläche im Besitz der Einzelbauern

Nach amtlichen Angaben des ZK.s der Arbeiterpartei beträgt der Anteil der „sozialistisch betriebenen“ Landwirtschaft in Rumänien 83% der gesamten Anbaufläche. Das bedeutet, daß im Jahre 1959 und im Jahre 1960 alle Mittel von den Kommunisten eingesetzt wurden, um diesen Prozentsatz gewaltsam hinaufzutreiben. 1959 gab die gleiche amtliche Stelle den Anteil der „sozialistischen Landwirtschaft“ mit 41,8% der Anbaufläche an.

Die Kommunisten rechnen zu dieser „Sozialisierung auf dem landwirtschaftlichen Sektor“ auch die sog. „Intovărăşiri Agricole“, die eigentlich nur **„Anbauvereinigungen“** sind. Wir finden nirgends einen Hinweis darauf, wie viel de r „sozialistisch bewirtschafteten“ Anbaufläche tatsächlich kollektivisiert ist, also in den „Landwirtschaftlichen Kollektivwirtschaften“ (G. A. C.) aufgegangen ist, und wie viel der Nutzfläche in den „Anbauvereinigungen“ (I. A.) bearbeitet wird.

Aber sowohl die Mitglieder der „Landwirtschaftlichen Kollektivs“ als auch jene der „Anbauvereinigungen“, sehen in diesen „sozialistischen“ Einrichtungen in der Landwirtschaft nur ein Provisorium und bringen diese Meinung auch zum Ausdruck, wenn sie auf einen offenen Bruch mit alten Traditionen stoßen. So berichten wir in unserem rumänischen Teil über ein Vorkommnis, das sich in der **Kollektivwirtschaft** „7. November“ in der Gemeinde **Coşoveni,** 12 km südöstlich von **Craiova,** zugetragen hat.

Die Kollektivbauern dieser Gemeinde haben beschlossen, am Freitag, dem 17. März 1961, am dritten Freitag der Fastenzeit der Ostkirche, einen Ruhetag einzuschieben.

Trotz flammender Reden der Parteifunktionäre, trotz verschiedener Versprechungen und Drohungen, erschienen von den 240 arbeitsfähigen Mitgliedern dieses Kollektivs **nur 16 auf den Feldern.**

Das zeigt, wie relativ und fadenscheinig die „Sozialisierung der Landwirtschaft“ ist und was man von Parteiberichten, „freiwilligen Verpflichtungen“ und amtlichen Statistiken zu halten hat.

„OPFER DES FASCHISMUS“ ALS LOCKVÖGEL FÜR STUDENTEN

Der kommunistische Internationale Studentenbund hat beschlossen, im ersten Halbjahr 1961 an allen Kundgebungen und Veranstaltungen aktiv teilzunehmen, die sich anläßlich von Gedenkfeiern für die „Opfer des Faschismus“ gegen die „Faschisten, Militaristen und Revanchisten“ in der Bundesrepublik Deutschland richten. Wie der Präsident der ISB, der Kommunist J. **Pelikan,** in Prag mitteilte, soll auch der kommunistische Weltbund demokratischer Jugend sich an diesen Aktionen beteiligen. Man hofft, auf diese Weise das Interesse der westdeutschen studierenden Jugend wecken zu können, da die bisherigen Propagandaaktionen noch nicht die erwünschten Erfolge gebracht haben.

(Wehr-Politische Information)

Fünfjahresplan zur Vernichtung der Orthodoxen Kirche in Rumänien

Im Zusammenhang mit der kommunistischen Aktion zur schrittweisen Liquidierung der Kirche in Rumänien, haben wir, so weit uns das möglich war, laufend berichtet, insbesondere im rumänischen Teil unserer Zeitschrift. Die in Paris erscheinende rumänische Zeitung **„La Nation Roumaine“,** konnte nun in ihrer Ausgabe vom Februar 1961, auf Grund neuer und zuverlässiger Quellen, einen zusammenfassenden Bericht über dieses Thema bringen.

Die Zeitung behauptet darin — und wir glauben nicht zu Unrecht —, daß die Verhaftung und Verurteilung zu schweren Kerkerstrafen namhafter orthodoxer Geistlicher und Professoren der Theologie im Jahre 1959, die erste Phase eines bis ins kleinste ausgearbeiteten **Fünfjahresplanes, zur totalen Liquidierung der orthodoxen Kirche in Rumänien, war.**

Nach der Abschaffung der rumänischen Katholischen Kirche (Byzantinischer Rythus) waren dem geistlichen Leben in Rumänien nur die orthodoxen Klöster als letzte Zufluchtstätte geblieben. Da gingen die Kommunisten einen Schritt weiter und bestimmten in einem ersten Dekret, das seit dem Sommer 1960 in Kraft ist, unter welchen Bedingungen ein Mönch im Kloster verbleiben darf: der Betreffende muß u. a. über 60 Jahre alt sein, ein höheres Theologiestudium nachweisen können und Militärdienst geleistet haben.

Die praktische Durchführung dieses Dekrets sieht folgendermaßen aus:

„Eine Milizstreife erscheint vor dem Kloster und überreicht eine Liste derjenigen Mönche, die das Kloster sofort verlassen müssen, nachdem sie die von der Miliz mitgebrachten Zivilkleider angezogen haben...

Die Bischöfe haben in den meisten Fällen nicht die Möglichkeit und auch nicht den Mut, diesen Unglücklichen zu helfen. Der Patriarch allerdings hat sich bis jetzt allen Forderungen der Regierung, die sich weigernden Mönche zu exkommunizieren und zu „Volksfeinden“ zu erklären, widersetzt.

Die ehemaligen Mönche und Nonnen werden, auch wenn sie im Arbeitseinsatz stehen, streng von der Polizei überwacht. In zahlreichen Fällen (Anm. d. Red.: alle namentlich bekannt) wurden sie , auch wenn sie die Klöster verlassen und sich ins Zivilleben begeben hatten, wegen ihrer dezenten Kleidung und ihrem Versuch, auch im Zivilleben die Haltung eines Geistlichen zu bewahren, geschlagen, gefoltert und eingesperrt. Die **Pfarreien erhielten die Anweisung, ehemaligen Mönchen und Nonnen den Zutritt zur Kirche zu verwehren.**

Nach dem Kalender für 1960 der orthodoxen Kirche Griechenlands zählte die orthodoxe Kirche Rumäniens 1959: 8326 Pfarreien, 10.153 Pfarrer, 182 Klöster, 1657 Mönche, 4440 Nonnen und 11,506.217 Gläubige. Es existierte ein Theologisches akademisches Institut in Bukarest (290 Studenten) und eines in Hermannstadt (338 Studenten), sowie 6 Seminare mit 579 Schülern und 2 Nonnenseminare mit 138 Schülerinnen.

Für 1960 konnte der Kalender keine Angaben über den Stand der orthodoxen Kirche in Rumänien mehr machen, das Patriarchat in Bukarest gab auf eine entsprechende Anfrage der Herausgeber des Kalenders keine Antwort mehr.“

Was sagt der Theologieprofessor Wenzel dazu, der beim „Ostermarsch“ der „Deutschen Friedens-Union“ und anderer kommunistischer Hilfstruppen, die Blaskapelle des „Friedenslagers“ dirigierte?

Handballweltmeisterschaft oder der Triumpf des Stumpfsinns

Wir gehören sicher nicht zu denjenigen, die aus einem sportlichen Erfolg einen nationalen Sieg kreiern, aber wir haben uns aufrichtig gefreut, als die zu Anfang fast übersehene rumänische Handballmannschaft die Weltmeisterschaft errang. Es waren schließlich junge Menschen aus unserer Heimat, die hier mit Leib und Seele bei der Sache waren, unerschrockene Burschen, die — im Durchschnitt — auch in ihrer Erscheinung sympathisch wirkten.

Für die Kommunisten ist jedoch jeder Sporterfolg ein „Sieg der sozialistischen Ordnung“ und eine Niederlage des bürgerlich-kapitalistischen Systems — ein Schritt nach vorne auf dem Wege der marxistisch-leninistischen Eroberung der Welt.

So blieb auch nicht aus, daß **alle** kommunistischen Blätter in Rumänien nach dem Handballfinale in der Dortmunder Westfalenhalle dem sportlichen Erfolg diesen Sinn unterlegten.

Auch der in Bukarest in deutscher Sprache erscheinende „Neue Weg“, „Organ der Volksräte der Rumänischen Volksrepublik“, machte hierin keine Ausnahme und brachte in ihrer Nummer vom 14. März 1961 zu diesem Thema sogar einen **Leitartikel.**

Hier ein Ausschnitt aus diesem Presseprodukt, der eindeutig zeigt, daß jeder volksdemokratische Journalist eifrig bestrebt ist, sich zu einem perfekten Idioten zu entwickeln. Der Verfasser des Artikels stellt sich selber die Frage, wie ein solcher Erfolg möglich war und findet dann die Antwort:

»Antwort auf diese Frage kann auch jeder Bürger unseres Landes erteilen, der in den vergangenen anderthalb Jahrzehnten den wirtschaftlichen und kulturellen Aufstieg Rumäniens mit bewußt-tätiger Anteilnahme verfolgt hat: wie sich unsere Heimat aus einem verlotterten Feudalwesen mit bürgerlich-„liberaler“ Fassade zu einem Staat mit stetig wachsendem Potential und Ansehen entwickelt hat und wie das Volk aus der Asche wirtschaftlicher, politischer und geistiger Demütigung gehoben und an den mit materiellen und geistigen Gütern immer reicher gedeckten Tisch gesetzt worden ist — und dies durch unsere Partei, durch ihre — immer wieder sei es gesagt, immer wieder unterstrichen — auf den Menschen und seinen Wohlstand gerichtete Politik.

Was war bei uns der Handball, dieser schöne, gesunde, zu persönlichem und kollektivem Einsatz erziehende Sport, vor etwa zwanzig, dreißig Jahren? Ein unansehnlicher, kümmerlicher Sportzweig, der in der Hauptstadt von zwei, höchstens drei Vereinen ganz nebenbei „gepflegt“ wurde und nur in einigen Siebenbürger und — seltener — Banater Ortschaften hervortrat, ohne durch größeren Zuspruch sonderlich aufzufallen. Die Anstrengungen einiger antifaschistischer, von der illegalen Kommunistischen Partei angeleiteter Jungarbeiter, dem Handball eine breitere Grundlage zu schaffen, scheiterten nicht nur an den einseitig orientierten Wasserköpfen der bürgerlichen Sportbewegung, sondern auch an dem Mißtrauen der bürgerlich-faschistischen Behörden und ihren alles andere als sportlichen Präventiv- und Repressivmaßnahmen...

So weit so gut. Leider vergißt der kommunistische Redakteur zu erwähnen, daß zu der Zeit, als „die antifaschistischen Jungarbeiter“ der illegalen kommunistischen Partei (kaum 1.000 Mitglieder) angeblich alle Anstrengungen unternahmen, um das Handballspiel in Rumänien populär zu machen, in Europa noch kaum **Hallenhandball** gespielt wurde, denn um **Hallenhandball** handelte es sich bei den kürzlich abgehaltenen Weltmeisterschaften.

Ganz am Rande sei noch erwähnt, daß wir alle, deren „Jungarbeiterzeit“ in die bürgerlich-kapitalistische Ära fällt, schon in der Schule und als Schulentlassene eifrig Handball spielten — das aber ist dem Rezensenten entgangen, wer weiß wo er sich damals aufhielt und wo er seine „Jungarbeiterzeit“ verbrachte.

KOMMUNISTISCHES JUGENDTREFFEN IM KZ DACHAU

Im Rahmen der neuentwickelten Aktivität der kommunistischen „Lager-Komitees“ — das „Internationale Auschwitzkomitee“ tritt hier besonders hervor — wird jetzt ein **„Treffen der europäischen Jugend“** am 6./7. Mai 1961 in Dachau propagiert, wofür besonders das Internationale Dachau-Komitee wirbt. Dort sollen sich nach kommunistischer Version „alle jugendlichen Gegner der atomaren Rüstung in der Bundesrepublik auf einem zentralen Treffen vereinigen“.

Ein solches Treffen fordern die Kommunisten der SBZ übrigens seit 1958 auf allen Arbeiterjugendkongressen. Ihre Propaganda behauptet, daß diesem Treffen „die demokratischen sozialistischen Jugendorganisationen und die Gewerkschaftsjugend auf ihren Verbandstagungen 1959 und 1960 zugestimmt und jede Unterstützung zugesagt“ hätten.

Die Parole zu diesem Treffen wurde erst kürzlich wieder auf einem Dreiländer-Jugendtreffen in Plauen (Vogtland) ausgegeben, wo sich Jugendliche aus Polen, der ČSSR und der SBZ unter dem Motto: „Unsere junge geeinte Kraft gegen Krieg und westdeutschen Militarismus — für einen dauerhaften Frieden“ trafen.

Zum Abschluß dieser Kundgebung wurde ein „Ruf an die westdeutsche Jugend“ verabschiedet, in dem zum „gemeinsamen Kampf gegen Atomrüstung und Militarismus“ aufgefordert wurde.

(Wehr-Politische Information)

F. Popan / Č. Drašković

„ORTHODOXIE HEUTE IN RUMÄNIEN UND JUGOSLAVIEN“

Herausgegeben von Prälat Dr. Karl Rudolf Seelsorgerverlag Herder, Wien

Palais Brukenthal in Hermannstadt (Sibiu)

Erbaut 1782 von Samuel Baron Brukenthal (1721—1803), Statthalter von Siebenbürgen, beherbergte dieses Barockpalais ursprünglich dessen Kunstsammlung, zu welcher nach und nach neue Erwerbungen hinzukamen.

Allein die Gemäldesammlung umfaßt 20 Säle mit insgesamt fast 1500 Bildern, hauptsächlich der flämischen und holländischen Schule, aber auch Werke vieler italienischer, spanischer, französischer, österreichischer und süddeutscher Meister.

Die ersten 2 Säle enthalten Werke der bedeutendsten Maler der Siebenbürger Sachsen: Martin Stock (1742—1800), von welchem auch die Portraits der Führer des rumänischen Aufstandes von 1784/85 in Siebenbürgen: Horia, Closca und Crisan, stammen; dann Fritz Schullerus (1866—1895), Arthur Coulin (1869—1912), Arthur Wellmann und viele andere.

Ein wertvolles Stück der Gemäldesammlung, nämlich „Der Mann mit der blauen Kappe“ von **Jan van Eyck** (1381—1440), wurde von den Kommunisten der Sammlung entnommen und befindet sich jetzt im ehemaligen Königspalais in Bukarest, das Kunstmuseum geworden ist.

Das Museum Brukenthal enthält außerdem reiche prähistorische, archäologische und ethnographische Sammlungen und eine Bibliothek, die über 150.000 wertvolle Bände enthält, so das erste Werk von Thomas von Aquino, das 1469 von Petrus Schöffer in Mainz gedruckt wurde.

VOLKSDEMOKRATISCHE WAHLALCHEMIE

Wie bekannt, fanden in Rumänien am 5. März 1961 sogenannte „Wahlen“ statt. Für die „National-Versammlung“, für die regionalen, rayonalen und Gemeinderäte wurden insgesamt 140925 „Abgeordnete“ gewählt. Selbstverständlich wurden die Resultate schon vorher bis ins einzelne von dem Zentralkomitee der „Rumänischen Arbeiterpartei“ festgesetzt. So wurde zum Beispiel der große Meister, Gheorghe Gheorghiu-Dej, der seit der Besetzung Rumäniens durch die Sowjets immer noch als Nummer 1 in der „Rangliste“ der kommunistischen Bonzen führt, im Wahlkreis Grivitza in Bukarest mit 100% aller „abgegebenen“ Stimmen „gewählt“. Die Wahlkreise die das vorgeschriebene Niveau von 99,77% für die offizielle Liste nicht erreichten, stehen alle, wie vorgesehen, vor einer Säuberung innerhalb der Parteikader, so zum Beispiel die Stadtbezirke von Bukarest, wo die Parteiliste angeblich nur 99,43% erreichte und hauptsächlich die Landgemeinden, in welchen 47 971 Neinstimmen abgegeben wurden.

Interessant ist aber die Schlußerklärung der Zentralen „Wahlkommission“, in welcher es wortwörtlich heißt:

„Sieben Kandidaten wurden für nicht gewählt erklärt, weil sie die notwendige Mehrheit nicht erreicht haben.

„In 2 Regionalwahlkreisen, in einer Regionshauptstadt und in 27 Gemeindewahlkreisen **fanden keine Wahlen statt, weil die Wahlvorschläge zurückgezogen wurden.“**

Warum, wie und hauptsächlich **wo** das geschehen ist, wird nicht gesagt.

Seit 15 Jahren haben sich die Einwohner Rumäniens an solche Wahlwitze gewöhnt. Diesmal aber sind die Wahlalchemisten zu weit gegangen. Auf der einen Seite wird angegeben, daß von 12 444 977 Wahlberechtigten 12 417 800 „gewählt“ haben, also 99,77% und auf der anderen Seite wird gesagt, daß im Bereich von zwei Regionen (Rumänien ist im ganzen in 16 solcher Regionen und 2 Städte, die als Regionen gelten, eingeteilt) **überhaupt keine Wahlen stattgefunden haben, da die Kandidaten verschwunden sind.** Zwei Regionen machen bei weitem mehr als die fehlenden 0,23%, sondern ungefähr 15% aus.

Die Wahlkomödianten haben sich gewaltig verrechnet.

Was die Zusammenstellung der neuen „National-Versammlung“ anbetrifft, hat das ZK. eine größere Zahl von Volksdeutschen (Banater Schwaben und Siebenbürger Sachsen) einziehen lassen.

Folgende Volksdeutsche sind jetzt Abgeordnete der „National-Versammlung“:

1. **Bayerle** Josef, als Vertreter des Wahlkreises **Neupetsch** (Peciul Nou);
2. **Breitenhofer** Anton, **Jahrmarkt** (Giarmata);
3. **Geltz** Filip, **Hermannstadt**-Nord (Sibiu);
4. **Hess** Josef, **Salzburg** (Ocna Sibiului);
5. **Müller** Elisabeth, **Arad**-Süd;
6. **Römer** Erich, **Zeiden** (Codlea);
7. **Schlechter** Anna, **Vinga**;
8. **Schuster** Michael, **Schäßburg** (Sighisoara) und
9. **Toth** Malvine, **Agnetheln** (Agnita).